

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΟΕ΄. — (75)

ΜΑΪΟΣ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 12.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 1.

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὀδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 85.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΠΟΥ ΞΕΦΥΛΛΙΣΕ... ἐπὶ Σιβύλλης.

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, ἐπὶ Δικ. Σάββειν.

ΣΚΕΥΕΙΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ, ἐπὶ Guy de Maupassant.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ, ἐπὶ Μ. Σιγούρου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ, ἐπὶ Lalo de Castro.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ, ἐπὶ Ἀγγλικῆς
Παναγιωτάτου.

Η ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΤΕ-ΓΟΥ, Ε. Ἀναστασιάδου.

ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΣ ΣΤΗ ΚΡΗΤΗ, ἐπὶ Κ. Γούναρη.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἐπὶ Θρ. Ζωιοπούλου.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ, ἐπὶ Κάγμα Νιρ-
βαμή.

ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ, (τέλος) ἐπὶ
Ἡλ. Τουτσέλη.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ, ἐπὶ Ἀρδουέν.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ Ουάιλντ καὶ Ρενάν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ Διάττ ἐπὶ Τ. Μω-
ραϊτίνη. — Δ' Ἀρνούντιο ἐπὶ Κ. Καίροφύλα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΣΗΣΕΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ, ἐπὶ G. Bargellini (φωτοτυπία ἐκτός
κειμένου).

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ἐπὶ Δ. Γαλιάνη.

ΝΑΟΣ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ἐν Τριπόλει.

WASSENHOVEN καὶ BUSTINDUY

ALF. LONGOBARDI

ΕΡΑΣΜΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ανατολικώς του Θησίου ανευρέθησαν θεμέλια ομοιάζοντα πρὸς τὸν περίβολον τοῦ Ὀλυμπίου.

— Ἐν Καρδίτῃ ανευρέθησαν δύο μικροὶ ὑάλινοι ἀμφορεῖς, μία ἀργυρᾷ πυξίς καὶ θραύσματα ἀγγείων.

— Ἐν Σπάρτῃ ανευρέθησαν ἐντὸς δύο τάφων τῆς Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος πολλὰ ἀγγεῖα καὶ ἑνδεκάχρυσά νομίσματα.

*

Ἐν Σπάρτῃ ανευρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Δάμινος τὸ ἱερόν τῆς Χαλκιοῦκου Ἀθηνᾶς, μεγάλης ἀρχαιολογικῆς καὶ ιστορικῆς ἀξίας, καθόσον ἐχρησίμευσεν ὡς σκηνή τῆς ἐγκαθιέρξεως τοῦ βασιλικοῦ προδότην Πανσανίου.

*

ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἐνεργηθῶν ἀνασκαφαὶ εἰς Σελεύκειαν.

*

Ανευρέθησαν κατὰ τὰς εἰς Ἄλτιν ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δαίρπιελδ εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρὰν τοῦ Πελοπίου καὶ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν ἐκεῖ ἐνυπάρχοντα ὀρετὸν διάφορα πηλινὰ εἰδώλια καὶ τινα χαλκὰ γεωμετρικοῦ οὐθμοῦ.

Ανευρέθησαν ἐπίσης εἰς μικρὸς χάλκινος ἡμίονος καὶ τινα ἄλλα ἀντικείμενα παριστάοντα μικρὰ ζῆφα, ἕντα πάντα μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον Ὀλυμπίας.

*

Ὁ ἐν Ρουμανίᾳ ὁμογενὴς κ. Π. Τοπάλης προσέφερε 20,000 δρ. πρὸς ἐνεργίαν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν εἰς Δημητριάδα τοῦ Βόλου.

— ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας Ἀθηνῶν ἐνεργηθήσονται προσεχῶς ἀνασκαφαὶ εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Κροπαίου Ἀπόλλωνος.

*

Εἰς τὸν κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου, τὸν βυζαντινολόγον ἀπειρημένη ὑπὸ μὲν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ Γραμμάτων βραβεῖον 500 φρ. ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Βορδίν μετὰ τοῦ τίτλου laureat de l'Institut, ὑπὸ δὲ τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσίν τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν μετάλλιον τιμῆς διὰ τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ «Περὶ τῶν Χρονικῶν τοῦ Μορέως».

*

Ἐν Σύρῳ κατὰ τὴν ἀνάγειρον καλλίων πέριξ τοῦ κατὰ τὴν θεῶν Βούλια ἐξωκκλησίου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἐργάται ἀνασκάπτοντες ἀνεύρουν προϊστορικοὺς τάφους πλήρεις δοσιῶν καὶ ἐπιγραφῶν ἐπὶ μαρμαρίνων πλακῶν ὡς καὶ ἄρχαϊαν κρήνην μὲ πύθρον ὕδωρ. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διέταξε τὸν ἔφορον τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Τσοῦνταν νὰ μεταβῇ καὶ παρακολουθῆσῃ τὰς ἐργασίας. Λέγεται δὲ αὐτόθι ἔχει ταφῇ ὁ μέγας φιλόσοφος Φερικύδης καὶ ἐὰν ὄντως ὅλοι οἱ ἀνακαλυ-

φθέντες τάφοι φέρουσι ἐπιγραφὰς τότε εὐκόλως θὰ εὐρεθῇ καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ.

Εἰς Κακόβατον τῆς Ὀλυμπίας ανευρέθη τάφος προϊστορικῆς ἐποχῆς. Εἰκάζεται δὲ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Νέστορος. Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι θὰ ἀνασκάψουν τὸ μέρος ἐκεῖνο.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ναὸς Ἀγ. Δημητρίου. — Ἐν Τριπλίῳ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνα τοῦ ἁγίου ἀνεγερθέντος ἱεροῦ ναοῦ εἰς μνήμην τοῦ νεομάρτυρος Δημητρίου, ὃς καὶ ἡ σεπτὴ κἀρα φυλάσσεται ἐν ἀργυρᾷ θήκῃ. Ὁ ναὸς ἡμεῖς ἐνεκαίνισθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τὴν τελετὴν δὲ ταύτην παριστᾷ ἡ εἰκὼν. Ὁ ναὸς ἀνηγέρθη δαπάναις τῆς φιλοθρήσκου κυρίας Δημητράς Ἀλ. Παπαλεξανδρῆ, ἧτις καὶ παρὰ τὸν ναὸν ἀνήγειρεν ἰδίαις ἐπίσης δαπάναις μεγάλην οἰκίαν, διακρινομένην ἐν τῇ εἰκόνι, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ὁρφανοτροφεῖον.

Ἀεροπλάνον. — Τὸ παράδοξον περίπτερον, ὅπερ παριστᾷ ἡ εἰκὼν, τείνει νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροπλοΐας διὰ τοῦ βαρυτέρον τοῦ ἀέρος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ νέον αὐτὸ ἀεροπλάνον θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξίδιον ἐκ Λονδίνου εἰς Παρισίους. Ἡ ἰταμένη αὐτῆ μηχανῆ ἐξετέθη ἐπὶ μῆνας ἤδη εἰς τι προάστειον τοῦ Λονδίνου. Ἐφευρέτης εἶναι ὁ Γάλλος μηχανικὸς Διλωράτ, ὅστις ἀποθανὼν πρὸ ἔτους ἀφήκε τὰ σχέδια εἰς τὸν συνεργάτην του Ἀγγλον μηχανικὸν Ζαδελότ.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου βάσιν ἔχει τὸν ηλεκτρισμὸν τοῦ ἀέρος. Αἱ διαστάσεις του εἶναι ἀρκετὰ μεγάλαι, ἐπὶ πλέον δὲ πλὴν τοῦ βάρους του, ἀνερχομένου εἰς πολλοὺς σιατήρας, θὰ δύναται νὰ μεταφέρῃ καὶ 100 ἄτομα.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Καλλιτέχνη. — Αἱ παλαιαὶ εἰκονογραφίαι καθαρίζονται πλυνόμεναι διὰ ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου.

Ἐρασιτέχνη. — Τὸ ἐξοχώτερον γλυπτικὸν ἔργον τῆς Γαλλίας δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ὁ Χαλκοῦς Ἀῖων (L'Age d' Airain) τοῦ Ροδίν, ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λουξεμβούργου. Εἶναι ὁρειχάλκινον, ἔξοχον διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἧτις κυριαρχεῖ, καὶ τὴν φύσιν. Μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας καὶ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς βαίνει πρὸς τὸν χρόσιν αἰῶνα. Καὶ ὅμως τὸ ἔργον αὐτὸ, σταλὲν μετὰ ἑπταετῆ ἐργασίαν εἰς τὸ Salon, δὲν ἐγέρετο δεκτόν!

ΕΞΕΔΟΘΗ

καὶ μετὰ τοῦ παρόντος τεύχους διανέμεται δωρεὰν εἰς τοὺς ἀποτίσαντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν συνδρομητῶν τῆς „Πανακοθήκης“ διςέλιδος χρωματιστῆ φωτοτυπία

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου G. Bargellini.
Τὴν φωτοτυπίαν ταύτην δύναται νὰ λάβωσι καὶ ὅσοι πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου, ὡς καὶ οἱ ἤδη τὸ πρῶτον ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΠΟΥ ΕΞΦΥΛΛΙΣΕ...

ΕΧΘΗΚΕ τὸ φεγγοβόλημα τῆς ἀνοιξιατικῆς αὐγῆς ἐπάνω ἐστὶ βλαστάρι, ἐστὶ κὼπὸ χουτάρι.

Χαρωπὲς ἀκτίνες πέρασαν μὲς ἀπ' τὴν διάφανη σταγόνα πού γεννήθηκε ἀπ' τὴν ἀνα-

πνοή τῶν λουλουδιῶν τὴν νύκτα καὶ λυμύρισαν διαμάντια γύρω ἀνεκτίμητα. Σκορπιέται ὀστὴ γῆ καὶ πάλιν τὸ αἰώνιο τῆς ζωῆς χαμόγελο, τὸ παντοτεινὸ ἀνανέωμα, ἡ νεκρὴ ἀνάστασις τοῦ κρυμμένου σπόρου...

Χαμόγελο, πού τὸ σκορπὴ ἢ πλάσι ἢ ἀθάνακτη γὰρ νὰ εἰρωνευθῇ τὸν τυφλωμένον ἄνθρωπον, τὸν ἀπελπισμένον, πού μὲς ὀστῆς παγωμένης τοῦ καρδιᾶς τὸ βυθὸ βλέπει μόνον τὸν χειμῶνα τοῦ καύμου.

Χαμόγελο πονετικὸ, πού καθρεφτίζει ὅλη τῆς τὴν ὑπερκόσμια καλοσύνη καὶ χαρίζει ὑπερήφανα ὀστὴν ἀφῆνη ζωὴ αἶμα καὶ νεῦρα, ἔνδυμα γὰρ νὰ ἐμφανισθῇ ὀστὸ ὄμορφο κοσμικὸ συμπόσιο.

Χαμόγελο ἀνοιξιατικὸ—τὸ ποῖο γλυκὸ τῆς γῆς πού ἀνθίζει ὀστὰ μπεγμένα μάτια καὶ ὀστὰ δροσολουσμένα χεῖλη τῆς μόνης καὶ μεγάλης καλλιτέχνιδος, πού συναισθάνεται τὸ γνήσιό τῆς τάλαντο καὶ γαμογελεῖ γι' αὐτὸ μ' ὑπερηφάνεια. Καὶ χαμογελεῖ καὶ πάλιν συμπληθητικὰ γὰρ τὸ ἀδύνατό τῆς πλάσμα, πού ὄλο καὶ προσπαθεῖ καὶ λαχταρᾷ μὲ ἀγωνία νὰ τὴν ἀντιγράψῃ...

Ἀνανέωσις τῶν δυνάμεων, πού ὑπεχώρησαν κούρασμα ὀστὴν ἀπεγνωσμένη βιοπάλη.

Τὴν νεκρὰ διαδέχεται ἡ σφριγηλὴ ζωὴ.

Τὸν ψεύτικον χαμόν, τὸ πανηγύρι τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, ἡ αἰωνία νεότης, ἡ χαρὰ τῆς ὄλης καὶ τοῦ πνεύματος!

Ἡ Πλάσις ἀναπηδᾷ μὲ κάποιαν ὑπεροφίαν μὲς ἀπὸ τὰ νερά λουσιμένη, ὀλογάλανη μὲς

ἀπ' τοὺς κάμπους ἀνθισμένη, καταπράσινη, μὲς ἀπ' τὰ ἄπειρα στοιχεῖα τῆς ζωῆς, πού δέονται καὶ περιπλέκονται τόσο παράδοξα, γὰρ νὰ τὴν ἀναδείξουν ἀκόμη ὄμορφότερη, ἀκόμη πρὶν ἐπιβλητικὴ. Τὸ σπάργος τῆς δημιουργίας ὀργιάζει μὲς ὀστὰ σωθικά τῆς. Σχίζεται καθε σπερμωθήκη χλωρὴ καὶ ἀναπηδᾷ ἄπειρα γελαστά, πολυχρώμα, ἄντροπαλά τὰ λουλούδια.

Ροδίζει τ' ἄγριο τὸ ρόδο, τὸ πεντάφυλλο, ὀστῶν ἀμπελιῶν τὴ φράκτη.

Τὸ φιλεῖ ἡ ὄμορφη δροσοῦλα τῆς νυχτιάς. Χαϊδεύει τὰ λεπτά του φύλλα ἢ τρελλὴ ἢ αἶμα.

— Ἐλα νυφούλα ροδινὴ πῆσε ἐπάνω ὀστὰ δροσάτα, ὀστὰ ἀπαλά μου στρώματα—τοῦ ψιθυρίζει παρακλητικὰ—πού τὰ χρυσιζοῦν ἢ ἀκτίνες. Ἐλα γλυκοκοιμήσου ὀστὰ αἰθέρια μου πλάτη. Αἶ πνοαί μου θὰ ἀρωματίσουν περὶ μεθυστικὰ τὴν τρυφερὴ ἐπιδερμίδα σου. θὰ σοῦ νερκώσουν τὰς αἰσθήσεις.

«Θὰ σὲ ὀδηγήσω ὀστὰ περὶ πλοῦσια λειβάδια καὶ θὰ σὲ λιχνίσω μὲσα ὀστὴ μεθυστικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ἰων καὶ τῶν βακινθίων. Ἐνάε-ρια θὰ σὲ κρατῶ, ὦ νύμφη τῶν ἀγρῶν, καὶ γύρω σου αὐτὰ θὰ ἀγωνίζονται ποῖο καὶ σὲ λούση ποῖο γλυκά, ποῖο νὰ σὲ ἀσπασθῇ περιπαθέστερα ποῖο νὰ σταλαῖ βάλσαμο μὲς ὀστὴν καρδιά σου ἰσχυρότερο.

«Ἡ δροσιὲς τῶν κάμπων θὰ πλατύνουν τὴν νεανικὴ ἀναπνοή σου.

«Σὰν πέταλα γριασεμιού, μοσχόβολα τ' ἀνήσυχά σου βλέφαρα θὰ τὰ σφραγίσῃ τὸ πλάνο τῆς χαρᾶς φτερούγισμα καὶ ὄνειρα ἀγγέλων θὰ φωλιάσουνε ὀστὸ λογισμό σου.

«Ἐλα. Ἀποκοιμήσου μὲ ἐμπιστοσύνη ὀστὴν πλατεῖά μου ἀγκαλιὰ. θὰ σοῦ χαρίσω γὰρ σκέπασμα τὴν ἄχνη μου.

«Εἶμαι ἡ Αἶρα. περιπτύσσου τὸ Ἄπειρο.

«Ἐλα. θὰ σὲ ὀδηγήσω ὀστὴς Ἀθανασίας τοὺς βωμούς».

Δεῖλὰ ἀκούει τ' ὄμορφο ἄγριο λουλούδο τὸν ἐρωτικὸ τῆς αἰρᾶς ψίθυρο.

Χθὲς μόλις ἤλθε ὀστὸ κτώφλιο τῆς ζωῆς. Ἀναπόφασιστο βλέπει τριγύρω. Δὲν τολμᾷ...

Τὸ ἄρμονικὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης τὸ νερκώνει.

Θέλει τὴ ζωὴ, πού τοῦ ὑπόσχεται ἡ μυρωμένη αἶρα καὶ διστάζει νὰ παραδοθῇ.

Σωριάζουν ἀδιόρθα ἢ ἄκρες τῆς στεφάνης του. Γλυκοσφιλῆ τὸν ἀναστεναγμὸ του μὲσα ὀστὴν καρδοῦλα του.

Ὁ ὕπνος τ' ἀγκλιάζει σιγανά.

Τ' ἄλλο ἔξημέρωμα ἀστραποβολοῦν ὀστὰ φύλλα του διαμάντια: τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ πόνου πῶχουσε τ' ἄγριο λουλούδι.

Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς ξεπλάνεψε τὸ ρόδο.

Ἄνοιξε σιγανά ὀστὸ Ἥλιου τὴν θερμότητα τὰ δακρυσμένα βλέφαρα καὶ ἔκλινε τὸ κεφάλι γὰρ νὰ καμαρώσῃ τὴ στολή του ὀστὸν ὕγρὸ καθρέφτη, πού τελείωνε ὀστὰ ἀκτιστὰ θεμέλια τοῦ μεγάλου ἀμπελιού. Ἐνα τραγοῦδι σιγανὸ καὶ πλάνο τῶκαμε σὲ ἄλλο νὰ ξεχάσῃ τὸν πικρὸ τοῦ πόνου.

Τὸ γαλάζιο κύμα τοῦ μουρμουρίζε:

— Ἐλα παρθένα τοῦ ἀγροῦ δροσούλουστη, ἐπάνω ὀστὴν ὕγρῃ μου ῥάχη. Ἐλαστικώτερο θὰ σοῦ προσφέρω λίκνο. Ἡ ἀλμύρα μου θὰ σοῦ δροσίση τοὺς ἰστούς. Ὄσὸ σοῦ τονώσῃ τὰ λεπτά σου νεῦρα ὀστὸ δρημητικὸς παφλασμός μου καὶ μὲ τῆς μελωδίας μου θὰ τρεξιδεύῃς ὀστῶν ὕγρων μου παλατιῶν τὰ ἀφθαστα μυστήρια.

«Πορφυρογέννητα κοράλλια θὰ σφικτοπλεχτοῦν κατ' ἀπ' τὸ πᾶν ἄγρο μου καὶ πολύτιμα κογγύλια καὶ μαργαριτάρια σπάνια θὰ συναχθοῦν νὰ θεμελιώσουν τὸν ὄρειον θρόνον, πού γὰρ σὲ θὰ κτίσῃ ἡ ἀγάπη μου.

«Ἐλα μαζί μου. Ἡ ζωὴ κυλεῖ ὀστὸ ἀπύθμενά μου βᾶθη ἥρεμα. Ὄστὴν ἐπιφάνεια ταράσσεται κερμιά φορὰ μονάχα.

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Παρατηρήθη διὸ ὄσο ὀλιγωτέραν ἔχει τις ἐν Ἑλλάδι ἀξίαν, τόσῳ... ἀξιώσεις μεγαλειέτας ἔχει.

«Ὅσοι ἀμφισβητοῦν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ δὲν ἠγάπησαν. Τὸν Θεὸν ἐπίστειψα τὴν πρῶτην σιγμὴν πού ἀγάπησα. Μόνον ἕνας Θεὸς ἠμποροῦσε νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν τοιοῦτον θεῖον αἰσθημα—τὸν Ἐρωτα.

«Ἐλα. τὸ σκῆπτρο νὰ σοῦ παραδώσω τῶν δυνάμεών μου.

«Θὰ σὲ νανορίζῃ ἡ ὕγρῃ μου ἀγκαλιὰ στὴ γαλήνη τῆς. Καί, γὰρ νὰ σοῦ δίνω κάποτε θείλη-γητρα ζωρότερα, θ' ἀναταράξω τὸ βυθὸ μου καὶ τὰ φύκη μου, θὰ γιγαντεῶ, θὰ θεριεύω τὰ πρασινωπά μου κύματα.

«Καὶ σὺ, ὦ κόρη ὄμορφη, θὰ χάνεσαι ὀστὰ βᾶθη μου ἐρωτευμένη καὶ θὰ σὲ γλυκολοῦζῃ ὀστὸ ἀφρός μου ὀστὸ ἀγριωτὸς περιπαθέστατα καὶ θ' ἀνυψώσεαι κτώπιν σὲ ὑπερύψηλες κορφές, σὲ πύργους ὑπερηφάνους καὶ θὰ θαυμάζῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ μεγαλεῖόν μου.

«Κι' ἐνῶ τὸ ρόδινο σου κεφαλάκι θὰ χαμογελεῖ ἀπὸ τὸ ὕψος του, ὀστὸ ἄσπιλος ἀφρός μου θὰ κυλιέται γύρω σου, θὰ παίζει, θὰ γελεῖ ὀστὰ πόδια σου».

Ἐγερνε τὸ λουλούδι μεθυσμένο τὴν στεφάνη. Ὄλίγο ἀκόμη καὶ τὸ πλάνο κύμα θ' ἀρπαζε μὲς ὀστὸν ἀφρό του τ' ἀπαλὸ τοῦ ρόδου σωματάκι.

Ὄ! τὸ μικρολούλουδο θ' ἀνυψώθῃ ὀστὴν ἀγκλιὰ τοῦ κύματος. Ἀγάπησε!

Ἐξήρανα παραμέρισαν τὰ θαμνὸκλαδα γύρω του. Ἐμείνε μόνον καὶ ἡ ὄμορφή του χαμογέλασε ἀκόμη περὶ ἐρωτευμένα, περὶ περήφανα. Ἄγνωστο χέρι, ξένο, ἀππλαχνο, ἀπλώθηκε μὲς ἀπὸ τὰ κλαδιά, καὶ... ἔκοψε ἀρώτητα τὸ ἄγριο τὸ ρόδο.

Τὸ λουλούδο ἐστόλισε γὰρ ἄλλο τὸ στῆθος τοῦ δημίου του. Μὰ τὸ ἄγριο τὸ ρόδο ὀστὸ βραδύ ἐξφυλλίσθη ἀθόρυβα ὀστὴ γῆ.

Τοῦ πόνου τὸ σκουλήκι εἶχε ἀποβυζάνῃ τὸν χυμὸ του.

Ἡ καρδοῦλα του εἶχε δοθῇ ὀστὸ κύμα ὀστὸ διαβάτης εἶχε ὀρῆψῃ μόνον ὄμορφή...

Δίχως καρδιά, καὶ αὐτὸ τὸ ἄγριο τὸ ρόδο δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ!

ΣΙΒΥΛΛΑ

Πόσον καλλιτέρα θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης ἂν ὀστὸ ἄνθρωπος ἐπεμελεῖτο τὸ ἐσωτερικόν αὐτοῦ—τὴν ψυχὴν—ὄσον καὶ τὸ ἐξωτερικόν του—τὴν ἀμφίεσιν.

Ἡ ἀσασία—ἀσασία γνώμης καὶ αἰσθημάτων—βασίλευε εἰς τὸν κόσμον. Συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὀστὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν φύσιν. Ἡ θάλασσα ἡ ἀσασία ἡ κυμαινομένη ἐδημιουργήθη τριπλασία τῆς ξηρᾶς.

ΔΙΚ.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

Εγκαίνα του ναού του Αγίου Δημητρίου

ΣΚΕΨΕΙΣ

Όσο πλείονον σκέπτεται τις, τόσο ελιγώτερον αισθάνεται. Όσο περισσότερον κρίνει τις, τόσο ελιγώτερον αγαπά.

Ρουσώ

Το φλέγει είναι η άριστη πνευματική άσκηση δια την καρδίαν, όπως ο πραγματικός έρωσ είναι άσκησης αισθητική δια τον εγκέφαλον.

Η σεμνοτυγία είναι η γελοιογραφία της σωφροσύνης.

Λεγρέ

Μόνον εις εκείνους οίτινες είναι ικανοί να αισθανθώσι το κάλλος ενός έργου επιτρέπεται να δημηλώσῃ και περι των ελαττωμάτων αυτού.

Όσοι λέγουν καλόν δια τας γυναίκας, δεν τας γνωρίζουν καλά. Όσοι λέγουν κακόν δι' αυτάς, δεν τας γνωρίζουν ελιγώς διάλου.

Λεμπρούν

Έαν δεν υπήρχεν η αλήθεια, δεν θα ήτο δυνατόν να την έρεύσῃ η ανθρωπότης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΣΚΕΠΤΟΜΗΝ ότι εις όλες τας επαύλεις, εις όλα τα ξενοδοχεία, κόσμος άπόψε έχει συναθροισθή όπως και γής, όπως θα είναι συναθροισμένος και αύριον, και συνουμιλεί. Συνουμιλούσι! Περί τίνος; περί των πριγκήπων! περί του καιρού!... Και έπειτα;... περί του καιρού!... περί των πριγκήπων... Και έπειτα;... δια τίποτε άλλο!

Υπάγει τι το άπικισιώτερον από μιαν συνδιάλεξιν εν έστιατορίω; Έζησα εις τα ξενοδοχεία και ήνέχθη την ανθρωπίνην ψυχην ήτις παρουσιάζεται εκεί εν όλη τη ταπεινότητι αυτής. Πρέπει τῶνδντι να έχη τις την στερεάν άπόφασιν να δείξη υπεράτατην άδικιοφορίαν δια να μη κλαίη εκ λύπης, εκ άηδίας και εκ έντροπής, κκούων τον ανθρωπον δημιλούντα. Ο ανθρωπος, ο συνήθης ανθρωπος, ο πλούσιος, ο γνωστός, ο εκτιμώμενος, ο αξιοσεβέστος, ο ευυπόληπτος, ο ευχαριστημένος από τον έαυτόν του, δεν γνωρίζει τίποτε, δεν έννοεί τίποτε και δημιλεί περί της ευφύικς μετ' άφορήτου ύπεροψίας.

Πρέπει να είναι τις έμπεποτισμένος με ήλιθίαν υπεργόνοιαν δια να νομίξη έαυτόν ότι είναι άλλο τι ή κτήνος μόλις άνώτερον των άλλων. Άκούσατέ τους, τους άθλίους, καθημένους περί την τράπεζαν! Συνουμιλούν! Ομιλούν μετ' άσελεις, μετ' έμπιστοσύνης, μετ' γλυκύτητος, και όνομάζουσι τούτο ανταλλαγην ιδεών. Ποίων ιδεών; Λέγουν ότι επήγαν περίπτωτον: «ο δρόμος ήτο πολύ καλός, άλλ' εξαμην όλίγον ψύχος κατά την επάνοδον» ή μαγειρική δεν είναι άσχημος εις το ξενοδοχείον, αν και τα φαγητά του έστιατορίου είναι πάντοτε όλίγον

ερεθιστικά». Και διηγούνται ό,τι έπραξαν, ό,τι αγαπώσιν, ό,τι πιστεύουσι.

Μου φαίνεται ότι διαβλέπω εις τους ανθρωπους αυτούς την φρίκην της ψυχής των, ως βλέπει τις τερατώδες έμβρυον εις το οινόπνευμα εντός φιάλης. Παρευρισκομαι εις την βραδείαν εκκόλαψιν των κοινοτοπιών τας οποίας επαναλαμβάνουσι πάντοτε, αισθάνομαι τας λέξεις πιπτούσας εκ της μωρισποθήκης ταύτης εις τα βλακώδη στόματα των και εκ των στομάτων εις τον άδραν ή έρα όστις τας φέρει εις τα ώτα μου.

Άλλ' αί ιδέαι των, αί ύψηλότεραι, αί επισμηότεραι, αί σεβαστότεραι ιδέαι των, δεν είναι πάντοτε ή ανημφήριστος άπόδειξις της αιωνίας, παγκοσμίου, άφθαρτου και παντοδυνάμου άνοσις;

Όλαι αί αντιλήψεις των περί Θεού, του άδεξίου θεού όστις άποτυγχάνει και αρχίζει πάλιν την δημιουργίαν των πρώτων όντων, όστις άκούει τας ανακοινώσεις των μυστικών μας και τας σημειώνει, του Θεού χωροφύλακος, ίησουίτου, δικηγόρου, κηπουρού, φέροντος θάρακα, στολήν ή ξυλοπέδιλα, έπειτα αί άρνήσεις της ύπαρξεως του Θεού, τα ύπερ και κατά αυτής επιχειρήματα, ή ιστορία των θρησκευτικών δογμάτων, των σχισμάτων, των αίρέσεων, των φιλοσοφικών συστημάτων, αί επιβεβαιώσεις ως και αί άμφιβολίαι, όλον το παιδαριώδες των αξιωμάτων, ή άρχία και δεινή όρημητικότης των εκφραζόντων υποθέσεις, το χάος των διαφωνιών όλη ή άθλία άγωνία του δυστυχούς ταύτου όντος του ανικάνου ν' αντιλήφθη, να μαντεύσῃ, να μάθη και τόσον προθύμου να πιστεύσῃ, άποδεικνύει ότι ανθρωπος έρρήφθη εις τον κόσμον τούτον τόσον μικρός, ικανός μόνον δια να πίνη, να τρώγη, να κάμνη παιδιά και τραγουδάκια και να άλληλοφονεύεται χάριν διασκεδάσεως.

GUY DE MAUPASSANT

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τα μάτια ποδ' έμάγεψαν είναι οβρυμένα τώρα, σε κάποιο μακροτό ούρανό σε κάποια ξένη χώρα.

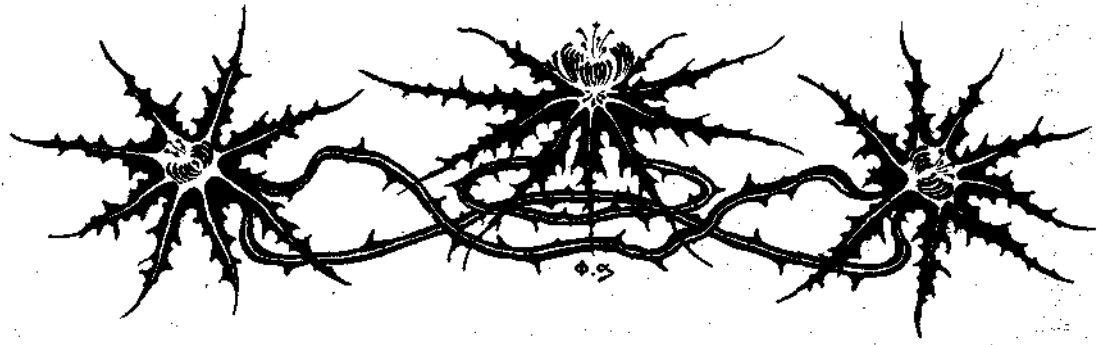
Τα δάχτυλα ποδ' έφίλησα, σαν κούνα μαραμένα είναι βαθιά στη γη, ψυχρά κι' άσάλευτα, άδύμενα!

Και τα μακρότα τα ώραία μαλλιά, μαύρο φτερό κοράκιου, σιούς όμους κάποιον σελέθρου, στα βάθη κάποιον λάκκου.

Μόνο ή ψυχή ποδ' άγάπησα εκείνη ύπάρχει ακόμα και μου θυμάει τ' όραίο κορμί ποδ' έσάπισσεν στο χάμα.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΙΡΟΣ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

ΝΟΙΣΑ τὸ παράθυρο κι' ἐπερίμενα νὰ περάσῃ τὸ λείψανο γιὰ ν' ἀρχίσω πάλι τὴ δουλειά μου, ποῦ τόσο ἀπότομα διέκοψαν ἡ πένθιμους ψαλμωδίες.

Τὸ ψῆχος μου ἐπροξένησε τέτοιο ρίγος, ὥστε ἐτοιμαζόμουν νὰ κλείσω τὰ τζάμια, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τοὺς πεθαμένους, ὅταν εἶδα τὸ σταυρὸ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴ γωνιά τοῦ δρόμου.

Φτωχικὸ λείψανο—πολὺ φτωχικὸ.
Ἄπο τὸ ἄσπρο χασεδένιο σκέπασμα τῆς κάσας φαίνονταν πῶς ὁ νεκρὸς ἦταν νέος, κι' ἀπὸ τοὺς χρυσοὺς κρίθιμους ποῦχε γιὰ μοναχὸ στολίδι, πῶς ἀπέθανε εἴκοσι χρονῶν.

Τὴ πομπὴ ἀποτελοῦσαν ἕνας πικρὰς ποῦ ἐμουρμούριζε βαρετὰ τὸ μελαγχολικὸ ἦχο τῆς ἀκολουθίας τοῦ θανάτου—ὁ καντηλιανάρτης ποῦ κρατοῦσε τὸ ἴσο πολὺ δυνατώτερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε—τὸ παιδί μὲ τὸ σταυρὸ—πέντε εἴς ἐργατικοὶ π' ἀφήσαν τῆς δουλειῆς των, καὶ τρεῖς γρη῏ς κουκουλωμέναις μὲ τοὺς μποξάδες των.

Δὲν ἔκλειε κανένας των, σὲ κανενὸς τῆ μορφή δὲ διεκρίνετο λύπη γιὰ τὴ πεθαμένη—ἦταν γυναικὸς τὸ λείψανο—καὶ μάλιστα σάν νὰ μετάνοιωναν ποῦ ἀφήσαν τὴν ἡσυχίαν των πρῶι-πρῶι γιὰ νὰ συνοδέψουν μὲ τόσο κρὺ ἕνα πεθαμένο.

Τὴ νεκρὴ δὲ μπόρεσα νὰ δῶ καλὰ γιὰ τὴ εἶχανε στὸ στόμα μπαμπάκι, ποῦ τῆς ἐκρυβε ὄλο τὸ πρόσωπο. Τὰ μαλλιά τῆς μόνον μού κάμανε μεγάλη ἐντύπωση. Καὶ δὲ ξέρω, μὰ ἴσως γι' αὐτὰ νῆκλαψα καὶ νὰ λυπήθηκα τόσο βλαθεῖά τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ ποῦ ἔβλεπε ἔτσι γρηγορὰ γιὰ τὸ ἀγέμιστο ταξεῖδι.

Μαλλιά κατάμαυρὰ, σγουρὰ, μακρὰ, πολὺ μακρὰ, πλαίσιο πολὺτιμο τὴν σκέπαζαν γύρω. Πόσο θὰ τὰ καμάρωνε ἡ μάνα τῆς καὶ πόσα ὄνειρα τρελλὰ δὲ θάπλαττε ἡ ἀγάπη τῆς, σάν

θῆβλεπε τὴν κόρη τῆς νὰ τὰ χτενίζῃ! Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν ἐφχναίζετο τὸ βασιλόπουλο τοῦ παρχμυθιοῦ μὲ τὴν καρδιά πλεμένη στὸν σγουρὸ θησαυρὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς!

Ἄμοιρη μάνα. Ποῦ νῆτατε; Γιατί κι' αὐτὴ τάχα δὲν ἀκολουθοῦσε τὸ παιδάκι τῆς στὸ ὑστερνὸ του δρόμο;

Ἐκλείσα τὸ παράθυρο κι' ἐγύρισα στὴ δουλειά μου. Βιαζόμουν νὰ τελειώσω ἕνα φόρεμα ποῦ θὰ τὸ φοροῦσα σὲ κάποια ἐορτή.

Ἵστερα ἀπὸ λίγες μέρας ἐπιστρέφουσα ἀπὸ μακρὸν περίπατο μπῆκα στὸ νεκροταφεῖο νὰ ξεκουραστῶ. Εἶχα κοπιᾶσει πολὺ καὶ μού φάνηκε ὠραῖο νάναπτυθῶ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο μνήματος, ἀπαράλλακτα ὅπως οἰκουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς ἔρχονται ἐδῶ νὰ ξεκουράσων τ' ἀποσταμένα μέλη των.

Ἀγαπῶ νῆρχομαι στὸ νεκροταφεῖο. Τὰ λουλούδια του μού φαίνονται πειὸ ἔμορφα, τὰ δένδρα πειὸ δυναμωμένα, εἶνε πειὸ δροσερὰ καὶ κεντρὸ τὸ κεράκι ποῦ παίζει μὲ τὰ λυπημένα δεινρολίθινα, κι' ὁ οὐρανὸς μοιάζει πειὸ γαλαξιος σάν τὸν κυττάζω ἀκουμπισμένη σὲ κανένα σταυρὸ. Νοιώθω μιὰ καινούργια ζωὴ νὰ κυκλοφορῇ στῆς φλέβες μου, καὶ μιὰ εὐχαρίστησι παραξένη στὴ ψυχὴ μου.

Καὶ ὅταν περῶ τοὺς ἀνθισμένους ὁρομίσκους τοῦ μικροῦ μᾶς νεκροταμείου, κι' ὅταν σταματῶ ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ στὴν κομψὴ ἐκκλησιᾶστικου, καὶ ὅταν ξεχνιοῦμαι μπρὸς στὸ κατάλευκο χωνευτήρι μὲ τὸν ἑλληνικὸ ρυθμὸ ποῦ μού φέρνει στὸ νοῦ τὸν ἀρχαῖον κόσμον, δὲν ξέρω γιατί μιὰ καλὸσύνῃ πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου, μιὰ καινούργια καλὸσύνῃ ποῦ δὲν τὴν νοιώθω ὅταν βρῖσκουμαι ἀνάμεσα στὴ ζωὴ.—Ὅταν ἐσηκώθηκα νὰ φύγω εἶδα τὴ γυναίκα τοῦ νεκροθάφτη νῆρχεται πρὸς τὸ μέρος μου μὲ μιὰ γλάστρα βιολέτες στὰ χέρια.

—Μοῦ τῆς φέρανε, εἶπε, νὰ τῆς φυτέψω στὸ χῶμα μιὰς πεθαμένης.

Παρχμείρισα νὰ περάσῃ κι' ἀσυνειδήτως τὴν ἀκολουθῆσα. Τὸ μνήμα φτωχικὸ ὅπως ὄλα ἐκεῖ

στὸ μέρος αὐτό. Ἐνα καντηλακι, ἕνας ξύλινος σταυρός, ἕνα κομμάτι ἀπασμένου λαγηνιοῦ γιὰ θυματῆρι, ἦσαν ὄλα—ὄλα τὰ στολίδια τοῦ ταφου τῆς. Οἱ βιολέττες ποῦ τῶρα θὰ φύτευσ συμπληρώνανε τὸν ταπεινὸ διάκοσμον.

Δίπλα βρισκόταν ἕνα ἄλλο μνήμα πειὸ φτωχικὸ ἀπὸ τῆς, πειὸ παρχμωμένο. Χωρὶς καντηλι, μ' ἕνα σταυρὸ σπαρχμωμένο, μισογεμμένο στὸ χῶμα, ἔδειχνε πῶς αὐτὸς ποῦ φύλαγε δὲν εἶχε ἀφήσει στὴ ζωὴ κανένα φίλον, κανένα ἀγαπημένο πρόσωπον. Μπορεῖ πάλι νῆτανε κανενὸς παληροῦ πεθαμένου. Ἐστὶ θῆτανε. Δὲν ξέρω μολαταῦτα γιατί δὲν ἔμεινα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸ συλλογισμό μου, παρὰ ρώτησα καὶ τὴ γυναίκα τοῦ νεκροθάφτη.

«Αὐτὴ, Κυρία, δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ τὴ θάψαμε. Κάπου δέκα μέραις. Σοῦ φαίνεται ἔτσι ὁ σταυρὸς παληρὸς γιατί εἶνε βγαλμένος ἀπὸ ἄλλο μνήμα. Δὲν εἶχε κανένα νὰ τῆς ἀγοράσει καινούργιον. Πολὺ θλιβερὴ ἱστορία, κυρὰ μου. Αὐτὴ ἦτανε Τουρχοπούλα καὶ βαφτίστηκε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι. Σάν ἤρθημε κάτω. Ἡ φαμελιά τῆς, πλοῦσια καὶ καλὴ, δὲν εἶχε ἄλλο παιδί ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτό ποῦ κοίτεται τῶρα ἐδῶ μέσα, καὶ μπορεῖς νὰ στοχαστῆς ἂν τὸ ἀγαποῦσανε. Ἐγνώριζα τοὺς δικούς τῆς ἐγῶ. Καλοὶ ἀνθρώποι. Τὴν ἡμέρα τῆς σφαγῆς—στῆς εἰκοσιπέντε τοῦ Αὐγούστου—ἡ κοπέλλα εὐρέθηκε μοναχὴ στὸ σπῆτι τῆς—ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπομεινῆμερο, ἔκουσε νὰ χτυποῦνε μὲ βία τὴν πόρτα. Θῆτανε ἡ ὥρα π' ἀρχίνησε τὸ ματοκύλισμα. Φοβήθηκε γιατί μαζὶ ἔκουσε καὶ τουφεκιὲς καὶ ἄνοιξε. Εἶδε ἕνα χριστιανὸ μισοπεθῆμένο ἀπὸ τὸ φόβον νὰ τῆς ζητῇ σωτηρία. Τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν ἀφήσει νὰ κρυφτῇ στὸ σπῆτι τῆς. Τῆς εἶπε πῶς τὸν κυνηγοῦσανε νὰ τὸν σφάζουνε, κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανέναν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, εἶχε πάρει μαζὶ του καὶ τὴν καρδιά τῆς κόρης. Ἦτανε βλέπεις νέος κι' αὐτός. Ἵσως καὶ νὰ ὑπῆρχε παληὰ γνωριμιά μεταξύ τους. Ποιὸς ξέρεῖ!

»Τὰ πράγματα πηγαίνανε ἔτσι ὡς ποῦ μιὰ μέρα, σάν εἶδε πειὰ πῶς δὲ μπόρουσε νὰ μείνη στὸ σπῆτι τῆς, ἔφυγε καὶ πῆγε στὴ Μητρόπολι γιὰ νὰ βαφτιστῇ. Οἱ γονεῖοι τῆς ἐκάμανε ὅ,τι μπόρουσανε γιὰ νὰ πάρουνε πίσω τὸ μοναχικὸ τους, μὰ τίποτα δὲν κατορθῶσανε. Ἡ κοπέλλα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ξαναγυρῆ στὸ χαρὲμι—καὶ στὸ δικαστήριο ἀποδείχτηκε πῶς εἶχε καὶ νόμιμη ἡλικία. Κι' ἔτσι οἱ ἄμοιροι σάν εἶδανε κι' ἀπόδανε, πωλήσανε τὴν περιουσία τους καὶ φύγανε γιὰ κανένα μέρος τῆς Ἄνατολῆς νὰ κρύβουνε τὸν πόνον τους καὶ τὴν ντροπὴν του.

»Ὁ καιρὸς περνοῦσε, κι' ὁμως ἐκεῖνος ποῦ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ ὄλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς—δὲν ἔδειχνε πῶς ἦτανε πρόθυμος νὰ ξεπλη-

ρώσῃ τὸ μεγάλο χρέος ποῦ χρωστοῦσε στὸ Θεὸ καὶ στὸ δυστυχισμένο πλάσμα ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, κι' ἔριξε στοὺς πέντε δρόμους, ἀπροστάτευτο, ὀλομόναχο, ντροπιασμένο. Στὴ κόρη αὐτὴ ποῦ τοῦσωσε τὴ ζωὴ ἐπὶ βέβαιον καὶ φριχτὸ θάνατον. Σὲ ποιὸν νὰ μιλήσῃ; σὲ ποιὸν νὰ καταφύγῃ; ἀνῆσση ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ἀτιμία, ἀνίσχυρη, ἐγκαταλειμένη.

»Ὅλη μέρα, στὸ σπῆτι μιὰς φτωγῆς γυναίκας ποῦ τὴ βάλανε μ' ἕνα μικρὸ μνηνάτικο γιὰ νὰ ζῇ αὐτὴ κι' ἡ ζῆνη ποῦ πῆρε τὴ θέση τῆς ἀγαπημένης τῆς μάνας, ἔκλειε τὴ μαύρη μοῖρα τῆς—χωρὶς παράπονον—χωρὶς ἕνα βαρὺ λόγον γιὰ τὸν προδότη. Ἐσθονε μὲρα μὲ τὴν ἡμέρα ὡς ποῦ προχθῆς ξεκουράστηκε ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου.

»Τὴν ἱστορία αὐτὴ μού τὴ διηγήθηκε ἡ ἴδια μιὰ μέρα ποῦ πῆγα νὰ τὴ δῶ σάν ἐμάθη πῶς ἦτανε ἀρρωστη βαρεία».

Τὸ φῶτεμα εἶχε τελειώσει τῶρα, καὶ σηκώθηκε νὰ μὲ χαιρετίσῃ, ὅταν ἔξφραξ ἦρθε στὸ νοῦ μου τὸ φτωχικὸ λείψανον ποῦχε ἰδῆ πρὸ ἡμερῶν. Κῆποιο προκίσθημα μούλεγε πῶς ἦτανε ἡ ἴδια ποῦ ἀναπαύετο κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

— Δὲ μοῦ λῆς, ἡ κοπέλλα ποῦ μούπες θυμᾶσαι ἂν εἶχε ἔμορφα μαλλιά;

— Μαλλιά λῆσι; θάλασσα, κυρὰ μου, κατὰμυρκα καὶ σγουρὰ. Πόσο τὰ λυπήθηκα! Δένε πῶς ἄλλου, τέτοια μαλλιά σάν λάχη καμμὶ φτωγῆ γυναίκα νὰ τῆχει καὶ ποθᾶνει, πῶς τῆς τὰ κόβουνε καὶ τὰ πουλουνε πολὺ ἀκριβά.

Καληνύχτησα βιαστικὴ κι' ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ ἔρημον μνήμα. Ποτὲ δὲν ἐπόνεσα ὅσο τὴ ἡμέρα ἐκεῖνη—ποτὲ οἱ δυστυχεῖς ποῦ συνήνησαν δὲν πληγῶσανε τόσο τὴν καρδιά μου.

Συλλογιζόμουν τὸ δυστυχισμένο πλάσμα ποῦ τ' ὄργωσε ὁ πόνος κι' ἐπῆγε νὰ ἡσυχάσῃ κάτω στὸ χῶμα. Σὲ χῶμα ζῆνον. Ἐγκαταλελειμένη στὸ θάνατον ὅπως καὶ στὴ ζωὴ ποῦ ἐπόθησα.

Νὰ πῶς ἀνταμείψαμε ὄλες τῆς θυσίας τῆς. Ἦθε σὲ μᾶς γεμάτη νεῖατα, νεῖατα ἔμορφα κι' ἐλπίδες κι' ἀγάπη κι' ἐμπιστοσύνη, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς ἔσωσε τὴ ζωὴ.

Κι' ἐμεῖς ἀντὶ νὰ τὴν ὑποδεχοῦμε μὲ χαρὰ καὶ νὰ τῆς χαρίσωμε τὴν εὐτυχία ποῦρθε νὰ βρῇ κοντὰ μας, μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ τὴν ἀγάπησαν καὶ τοὺς ἀγάπησε, ἐμεῖς τῆς δῶσαμε ἕνα σταυρὸ μαρτυρίου πολὺ βαρὺ γιὰ τοὺς ἀδύνατους ὄρους τῆς.

Καὶ μιὰ τρελλὴ καὶ βέβηλη σκέψις ἐρχεται στὸ νοῦ μου. Νὰ μποροῦσα νῆνοιγα τὸ μνήμα τῆς νὰ πάρω τὰ κόκκαλά τῆς, γιὰ νὰ τὰ στείλω στὴ μάνα τῆς. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ παραπονιέται ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχη. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανέναν λόγον νὰ κρατοῦμε στὸ θάνατον ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ ἐκεῖνη, ποῦ τόσο ἀχάριστα βλασάνισαμε στὴν ζωὴ.

LALO DE CASTRO

Οι καθηγηταί Wassenhoven και Bustinduy.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ

ΜΙΑΝ ημέραν πού ε-
πλανώμην στους ά-
δέσποτους άγρούς
συνήτησα έναν άν-
θρωπον. Ναί, ήτο
άνθρωπος.

Η παράξενη, ή απ-στράπτουσα κεφαλή
του, ή κεφαλή του με τά ελαφρά σκορπισμένα
μαλλιά, φωτίζετο από δύο αλησμόνητα μά-
τια. Ήσαν γεμάτα από την φλόγα εκείνην
την φοβεράν και ήρεμον, από την ύπεροχον
λάμψιν πού οι άνθρωποι ώνόμασαν Πνεύμα. Το
μέτωπον ήτο ευρύ ως ή Σκέψις. Η ράχις ελα-
φρά κεκλιμένη ως εκείνη του "Ατλαντος, εφάι-
νετο κλίνουσα υπό τό βάρος άοράτου τινός Σύμ-
παντος.

Ο άνθρωπος αυτός μ' έπλησίασε και κά-
μων κίνημα μυστηριώδες μου λέγει σοβαρώς
αυτάς μονάχα τάς λέξεις: Φίλη μου έκπλήτ-

τομαι... Τόν παρετήρησα ώσάν να ήθελα να
τόν έρωτήσω τί έκίλει την έκπληξίν του, διότι
ή έκπληξις καθαρά έφαινετο στα λυπημένα
χαρακτηριστικά της ζωηράς φυσιογνωμίας του.

Και έπρόσθεσεν: Η πόλις δέν καίεται ά-
κόμη!

Έξεπλάγην και εγώ αυτή τή φορά. Τόν πα-
ρετήρησα περιέργως, άλλ' αυτός άτάραχος ύ-
ψωσε τό χέρι σάν τους προφήτας των περασμέ-
νων χρόνων και μου έδειξε την άπέραντον πόλιν.
Κατόπιν ως εάν εις τά βόθη της Σκέψεώς του
και πολυ μακράν πέραν του όρίζοντος διέβλεπε
τίς οίδη ποιά ευχάριστη όπτική, προσέθηκεν
άργά-άργά αυτά τά λόγια, των όποιων άκούω
άκόμη τον μελαγχολικόν ήχον: — Άργεί να
φθάση ή ώρα!... Η Σαλπιγίς πού άρα γε κοι-
μάται;

Και επαναπίπτων εις την μυστηριώδη σιωπήν
του μ' έγκατέλειψε. Και τον παρετήρησα για
πολλήν ώραν άκόμη ανάβαινοντα τό άγριο μονο-
πάτι πού ήνοιξε μόνος του με τό συχνό ανέδασμα

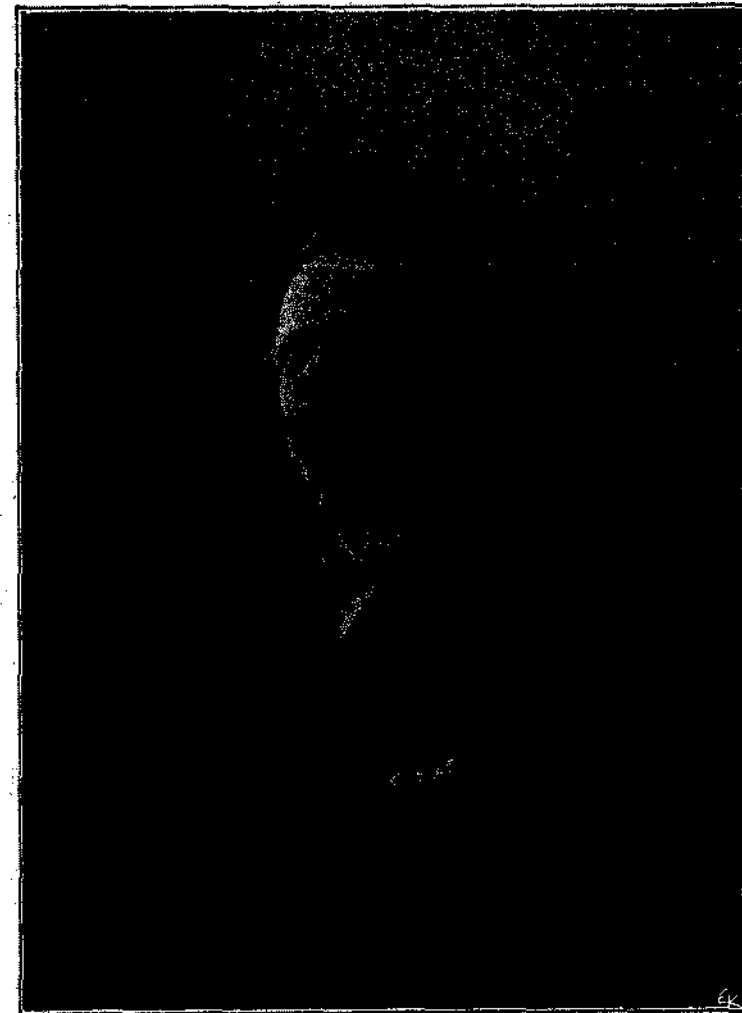
του στα πλευρά του άποτόμου, του αγαπημέ-
του Βούνοϋ, τον παρετήρησα ανάβαινοντα και
εξακολουθούντα τον βεμβασμόν του.

...Μία φωνή υπόκωφος, μυστηριώδης άκού-
σθηκε μέσα από ένα βάλτο: Είνε τρελλός!...
Και ο παράδοξος άνθρωπος ανέβαινε, ανέβαινε
πάντοτε...

Ο παράδοξος άνθρωπος έχει βλέμμα βαθύ-
τακτον, σχεδόν φοβερόν πού διαπερνά τον πυκνόν
πέπλον των πραγμάτων και σημειώνει άποτό-
μως την αληθή πραγματικότητα! "Έχει μέσα
του ύψη, τά όποια δέν εμπορεί κανείς να με-
τρήση και άβύσσους εις τό χείλος των όποιων
με καταλαμβάνει ήλιγγος!...

Άρίσκειται στον περίπατόν του να συναντή
τά φτερουγίσματα του άετού και τάς κατοι-
κίας των κεραυνών· ανεβαίνει στης άπρόσιτες
κορυφές πού άλλοτε χάνονται μέσα στο ύψος
του σύννεφου, άλλοτε περνούν τά νέφη και
ελεύθεροι από κάθε σκιά λάμπουν στο έπλετο,
τό πάλλευκο του Ηλίου φώς. Και βλέπει στα

πόδια του φάραγγες να χαίγουν μελαινά και
χαράδες πού φθίνονται να καταβαίνουν εις τά
έγκατα της γής. Ρίπτει κανείς λίθον διά να έ-
ρευνησθαι αυτές τά άβύσσους και τον άκούει να
κυλίεται και να πηδά εδώ και εκεί εις τά
σκότη με υπόκωφον θόρυβον και ο θόρυβος χά-
νεται πριν ή ο λίθος φθάση τον πυθμένα. "Ογ-
κοι άμορφοι τον περιτριγυρίζουν, τους όποιους
άρχέγονος τις καταστροφή άφήκεν επί των
πλευρών του όρους. "Ογκοι γράνιτου διαρρηχθέν-
τες από πέλεκυν ή θραυσθέντες από άγνωστον
κιτακλυσμόν· ποταμοί βέοντες ώσαν κόνις άρ-
γύρου εκ του ύψους ανεξερευνητών κορυφών·
πελώριοι φυτεΐαι, θυμασία δένδρα πού ο κατα-
κλυσμός έβριζε με τά νερά του. Εκεί, υπό τους
πόδας του συναντά ο παράδοξος άνθρωπος φυτά
άρωματικά, μικρά θελακτικά άνθη πού δέν
στεργουν να κατοικήσουν στους κήπους πού δε-
σπόζει ο άνθρωπος και ελεύθερα άνθουν εις αυ-
τάς τάς έρήμους πού γειτονεύουν με τον ύψα-
νόν. Εκεί έκτάσσει άπειροι, ξηραί, άγονοί, φρι-

Ο καθηγητής Alf. Longobardi.

κώδικες, εκεί όσες δροσεραί, εκεί στρώματα λάβας καιομένης, φλογεράς, εκεί πηγαί δροσεράι ανηλθύνουν και υπεράνω απ' όλα αυτά—ή έρημια, τό άπειρον, ή σιγή, δέν ειξέσω τί τό φρικώδες. Τέτοιο είναι τό Βουνό που αγαπήσθ ή Παράδοξος άνθρωπος.

Από τά Άλπεια εκείνη ύψη κατοπτρεύει κανείς τήν ανθρώπινον κοιλάδα και όσον ύψηλότερα ανεβαίνει τόσον καλλίτερα τήν βλέπει. Βλέπει τις ποίαν κλίση ακολουθούν οι ρυακίς της, εις ποίον ώκεανόν χύνονται οι ποταμοί της, εις ποία σύνορα οδηγούσιν οι όρμοι της. Τύ ίδιον βλέμμα άτενίζει και τήν πηγήν και τήν έκβολήν και τήν άφεταιρίαν και τό τέμα και τήν αρχήν και τό αποτέλεσμα. Και ή Παράδοξος άνθρωπος πλανώμενος εδω κι' εκεί στενάζει: —'Η ώρα της μετανοίας δέν έφθασεν, ή πόλις δέν κείται ακόμη!...

Και όμως κουράζεται κανείς εις αυτά τά ύψη. Οι πόδες κουράζονται αναβαίνοντας πάντοτε, περιπατούντες άδιάκοπα έξω από τά χαρχίμενα μονοπάτια, κουράζονται ακατάπαυστα ανερχόμενοι τούς ανεξερευνητούς, άποτόμους κρημνούς. Τά στήθη άσθμαίνουν εις τόν λεπτεπίλεπτον αιθέρα και ζητούν δυσπνούοντα τόν άέρα της γής τόν πυκνότερον. Ο όφθαλμός θολούται εις τήν άσυνείριστον θέαν τών πελωρίων αύτων όγκων και του άπεράντου όρίζοντος. Όλόκληρος ή ύπαρξις κουράζεται από τήν μακράν του υπεργείου συναφειν και όταν ανηβή στην κορυφήν ζητεί να κατέλθ.

Αναβίνει κανείς εις τό Βουνό, τό διατρίχει καθ' όλας τάς διευθύνσεις, φρικέ από θαυμασμόν πρό του φοβερού μεγαλείου, ανηπνέει με ήδονήν τήν άγρίαν ευωδίαν τών άγνώστων άνθών του, γεύεται εις τό κοίλον της χειρός του τήν δροσίαν τών πηγών του, αλλά δέν κτίζει εκεί κανείς τήν κατοικίαν του και κείται παλιν του Θαώρου.

Ανεβίνει κανείς τό Βουνό, ξαναγυρίζει άφού τό αφήσει, κάμνει εκεί έκδρομάς άπειρους, αλλά δέν τό κατοικεί....

Και άν όμως δέν τό κατοικεί κανείς, ή ανάμνησις του όρίζοντος που ανοίγεται γύρω-γύρω και τών θαυμάτων που εκεί κρύπτονται ουδέποτε σβύνεται από τό Πνεύμα. Και όταν τό Πνεύμα διά ν' άτενίση τά πράγματα άνήλθε μία φορά εις τάς άκινήτους κορυφάς εις σπάνιον να μη τηρήση τήν αιώνην ανάμνησιν. Είναι σπάνιον επίσης, εάν ήνε αληθώς προικισμένος με κάποιον σφρίγγος να μη αισθανθή πάθος διά τά υπερέφανα αυτά ύψη και να μη επανέρχεται συχνά ακόμη και εις τό γήρας της Ζωής ν' ανεβαίνει γι' αναψυχή με τρέμοντα βήματα τάς κλιμακκας αυτές τών γιγάντων.

Ο Παράδοξος άνθρωπος πλανώμενος εκεί εις τάς χαραδράς του Βουνού στενάζει πάντοτε: «—Βλέπω μία μεγάλη σκιά, μία μεγάλη μελαγχολία, μία μεγάλη θλίψη σαν πέπλο βερύ να κατεβαίνει επάνω εις τούς ανθρώπους.

Οι καλλίτεροι κουράζονται, διαστάζουν περισσότερο διά τό έργον των».

Και ή απάντησις άντηχεί με παράπονον γύρω τριγύρω στα πλευρά του Βουνού. «—'Αχ! ναι, όλα εινε κενά, γηρασμένα, συνήθη στον κόσμον εδω κάτω».

Και ή Παράδοξος άνθρωπος στενάζει πάντοτε: «—'Εκεί κάτω βλέπω τά φέρετρα του Θανάτου. Οι σκοταίνοι θόλοι στενάζουν από τό βάρος τών χλευαστικών τροπαίων τούτων της Ζωής. Διά μέσου τών υελίνων φερέτρων αι νικημένοι υπάρχεις με τούς υελώδεις όφθαλμούς των με παρατηρούν.

«'Αναπνέω τήν όσμην της αιωνιότητος, όσμην χώματος εις κόριν. Η ψυχή μου πετξ εκεί βρειά, σκονισμένη. Έκει, σιγή και έρημιας.

«Ναι! τά μεγαλείτερα γεγονότα δέν εινε αι θορυβώδεις ώραι μας, αλλά αι σιγηλαί. Οι κόσμοι κυλιούνται εν Σιγή.

«Ο θάνατος απλούται εδω, ή θάνατος απλούται'εκει, παντού ή θάνατος περιβάλλει τό έργον μας. Έντός ήμών, υπερθεν, υπό τούς πόδας μας απλούται ή θάνατος και ήμεις δέν ειμεθα άλλο ή θάνατος.

«Ο θάνατος έθεσε τό άποτύπωμά του, τήν σφραγίδα του τήν αιώνιαν επί ολοκλήρου της υπάρξεώς μας, επί όλων τών αισθημάτων μας. επί παντός ό,τι γνωρίζομεν και φοβούμεθα.

«'Εν αρχή θνήσκουν αι ήδοναι μας, κατόπιν αι έλπίδες μας και οι φόβοι. Και όταν όλα αυτά αποθάνουν, ή κόνις καλεί τήν κόριν και θνήσκομεν και ήμεις.

«Όλα τά πράγματα που αγαπώμεν, που έχομεν προσφιλή όσον τόν ίδιον έαυτόν μας όφείλουν ν' αποθάνουν... αυτή εινε ή σκληρά μοίρα....

«Βασίλεια, λαοί εξησθενημένοι από τόν χρόνον και τήν ψεύτικη άρετή, άντραπήτε, συντριβήτε διά να επανέλθητε εις τήν Ζωήν και ν' άνθιση και παλιν Νέα Άρετή αληθινή έφ' ήμών...»

Παρηκολούθησα γιά πολλήν ώρα ακόμη με τό βλέμμα περίεργον τόν Παράδοξον αυτόν άνθρωπον έως ότου έχάθη μέσα εις τάς χαραδράς του Βουνού.

Και μία φωνή μυστηριώδης, υπόκωφος άντηχησε και παλιν μέσα από ένα βέατο: — Είναι τρελλός....

Άλεξάνδρεια

ΑΓΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Η ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ

ΙΝΕ άρα γε αληθής ή λοχυρισμός ή ύποστηριζόμενος με τό ανέκδοτον γεναικείον πείσμα, ου αι σημεριναι άντιπρόσωποι του ώραίου φύλου ως προς τήν πλαστικότητα

και τήν άρμονίαν των γραμμών είναι άσυγκρίτως έπείτεροι του άρχαίου ελληνικού τύπου του εκπροσωπούμενου υπό της Αφροδίτης της Μήλου; Διότι ή μέγας και αιώνιος αυτός τύπος, επί του όποιου άπετυλώθη τό άφθαρτον κάλλος των άρχαίων γυναικών, άποκηρύσσεται σήμερον υπό των νεωτέρων άποτόμων της Έθας και χαρακτηρίζεται ως άπηραιώμενος και άκαλαιόθητος. Ποία συγκρίσις ήμπορεί να γείνη, λέγουσιν, μεταξύ των άρχαίων μαρμαρίνων προτύπων της γυναικείας καλλονής και των συγχρόνων παρισινών φηγουρίτιων, των άποανεόντων όλην τήν χάριν και τήν άβρότητα τήν όποιαν άπέκτησε τό γυναικείον σώμα διά της μακράς εξέλιξεως των αιώνων;

Είτε ή μόνη παράτονος φωνή αύτή, ή άκουομένη εν μέσω των γενικών ύμνων της λατρείας και του θαυμασμού προς τόν άρχαίον ελληνικόν κόσμον — φωνή πεισματώδης και προκλητική των γυναικών του είκοστού αιώνα.

Τήν σημασίαν της άποκηρύξεως των άρχαιοτάτων και περικαλλεστάτων όμορφών των τήν ύψωσαν ισχύτως αι Άμερικανίδες, αι όποιαί με τήν χαρακτηρίζουσαν αύτάς επιμονήν και προκλητικότητα προσφέρουσι να συγκριθούν γυναιί πρό της γυνής μαρμαρίνης καλλονής, της φιλοξενουμένης εις τό Μουσείον του Λούβρου.

Η άπροσδόκητος και πρωτοφανής αύτη γυναικεία αυθάδεια, όπως εξακατηρίσθη και υπό των πλέον άφωτισωμένων θαυμαστών του ώραίου φύλου ήγειρε θύελλαν διαμαρτυριών οδ μόνον μεταξύ των άρχαιολογικών κύκλων αλλά και των καλλιτεχνικών εις όλον τόν ήλλον κόσμον, είδικοί δε γλύπται και καλλιτέχνη άποτιόντες τόν προαιώνιον προς τό καλόν και ώραϊον φόρον ανέλαβον ν' άποδείξουν διά μέτρων και αριθμών, ότι αι σημεριναι γυναικες δέν έχουν τό δικαίωμα όχι να φωνάζουν, άλλ' ούτε ν' άτενίζουν καν προς τούς υπερόχους τύπους της άρχαίας γυναικείας καλλονής, τούς άποτυπωμένους επί του μαρμαρου.

Η σημερινή καλλονή, κατά τάς συγκρίσεις των ειδικόν, εινε τεχνητή καλλονή. Είναι δημιούργημα της μοδίστας, είδος άνθους θερμοκηπίου τό όποιον ξεθωιάζει και μαραίνεται εις τόν καθάρων άέρα. Το σημερινόν γυναικείον σώμα, άπαλασοόμενον των δεσμών του, δηλαδή του κορσέ και όλων των άλλων τεχνητών αντικειμένων της άμφοτέρων, χρεωκοπει άμέσως. Καθίσταται μία άκαλαιόθητος, άνευ των παλμών της ζωής, των άρμονικών γραμμών, και της ελαστικότητος που εξακατηρίζαν τάς άρχαίας καλλονάς. Το στήθος των συγχρόνων γυναικών εινε στενόμακρον, τά λαρία πλαδαρά, οι όμοι άδίπλαστοι, ή κορμός κυρτός, μόνον δε διά τεχνητών μέσων διατηρούν άπωσθήποτε μίαν άρμονικήν αναλογία, εξαφανισμένην άμέσως μετά τήν άφαρσειν του κορσέ και των διαφόρων άλλων έφευδέσεων της επιπλάστου καλλονής.

Τό νεώτερον γυναικείον σώμα, κατά τήν γνώμη των διασημοτέρων συγχρόνων γλυπτών, εινε έκτάκτως άσχημον, χαρακτηρίζομενον εκ της άκαλαιόθητου βραχύτητος των κάτω μελών. Στενόν στήθος, κονοι πόδες, πλαδαρά όγκώδη λαρία, κεκρυτωμένος κορμός, έπισφα-

λες βήμα—Ιδού τά χαρακτηριστικά της συγχρόνου καλλονής της άξιοσύνης να συγκριθή με τήν άρχαίαν και να λάβη τό βραβεϊόν της ύπεροχής.

Εάν δέν εξακατηρίζετο ως έλλειψις άβρότητας, λέγει ένας Άμερικανός γλύπτης, έπρεπε τά καταρασώμενα και να μαστιγώσωμεν τάς γυναικιάς μας, διότι διά της ζωής τήν όποιαν διάγουσιν εκφυλίζουν βαθμηδόν τόν τύπον των, ώστε μετ' όλίγα έτη θα κατατήρησαν ναντιστραφούν οι όροι του ώραίου και άσχημου φύλου.

Αι ελληνικαι γραμμαι άπετέλουσιν έκτάκτως άρμονικήν και χαρίεσαν σιγαράν έλαφρών καμπυλών, ενώ αι νεώτεροι γραμμαι του γυναικείου σώματος εινε άκαλαιόθητοι, γυναιώδεις, άπότομοι.

Αντι ναποκηρύσσουν τήν Αφροδίτην της Μήλου, οι σύγχρονοι όφείλουν μάλλον ναποκηρύξουν τάς μοδίστας των και ναπομιμηθούν τήν ζωήν και τάς συνηθείας των άρχαίων Έλληνίδων, εάν δέν θέλουν να καταστούν εις έναν πρόσδεχες μέλλον ή πραγματικός περιγέλωσ του κόσμου διά της τραγελαφικής διαπλάσεως των σωμάτων των.

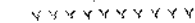
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΤΕΪΟΥ

Ο Άθηναιος, και ή Ευρωπαίος εν γενεί, ή όποιος πίπει με τόσην ήδονήν εν κύπελλον τέτον, δέν ήμπορεί να φαντασθή τήν φιλοσοφίαν τήν όποιαν έγκλείει. Μας τήν αποκαλύπτει ή Ίάκωβ σοφός Όκακούρα Κακούρο εις τό «Βιβλίον του Τείου», του όποιου μερικά άποσπάσματα δημοσιεύει μία άγγλική έφημερίς.

«Τό τέιον—λέγει — αρχίζει ως ίατρικόν και τελειώνει ως ποτόν. Εν Κίνα, από του όγδού αιώνα, εισήλθεν εις τό βασίλειον της ποιήσεως, ως μία των ευγενεστέρων εμπνεύσεων. Άλλ' ή Ίαπωνία, κατά τόν δέκατον πέμπτον αιώνα, τό εξηγγύισεν ως θεσησιαίαν αύτόχρημα αισθητικής. Η φιλοσοφία του τέιον εινε όνυμνή, επειδή έπισχέει τό αισθημα της καθαριότητος: εινε οιονομία, επειδή διδάσκει τήν ίκανοποίησον διά της απλότητος μάλλον παρά διά του φόργου και της πολυτελείας: εινε ακόμη πολιτική, επειδή αντιπροσωπεύει τό γνήσιον πνεύμα της ανατολικής δημοκρατίας, νάμνονσα άριστοκρατίας κατά τήν καλαισθησιαίαν όλοος άδιακρίτως τούς λατρείς του. Διά του εύδωμου όγρου του έκχεομένου εκ της λεπτής ποροελάνης, ή μέσης ήμπορεί να μεταλάβη της γλυκείας έγκατερήσεως του Κομφουκιόν, να αισθανθή όλην τήν βαθύτητα του Λάο-Τσέ και ν' απολασθή αυτό τό αιδέριον όρωμα του Σάνια-Μάνεν.

Ποιητής του τέιον υπήρξεν ή Luich, ή όποιος εις μίαν σονικην τέτον διαβλέπει τήν αύτην άρμονίαν και τήν αύτην τάξιν, ή όποία βασιλεύει εις όλα τά πράγματα. Κατ' αύτόν, αι ήγραι πηγαί των όρέων παρέχουν τό άριστον ύδωρ διά τήν παρασκευήν του έγγύματος, διακρίνει δε τρία στάδια βαθμού: Το πρώτον, όταν αι μικραι φυσαλίδες, ως όφθαλμοί ίχθύων, άνέρχονται εις τήν επιφάνειαν τό δεύτερον, όταν περιδινώνται ως εις τά νάματα κρυσταλλίνης πηγής: και τό τρίτον, όταν κοχλάζουν όρημητικώς έντός του μικρού ήφαιστείου της τσαχίρας.

Άλλος ποιητής, ή Lotung, ψάλλει τήν έκτασιν των επί τά κυπέλλον του τέιον. «Τό πρώτον, λέγει, μου θωπεύει τά χείλη και τόν λαιμόν: τό δεύτερον φυγαδεύει τήν μελαγχολίαν μου: τό τρίτον ανακαλεί τήν ψυχήν μου, ως διά νάνυση μυριάδας τόμων παλαιάς ιδεολογίας: τό τέταρτον προκαλεί έλαφράν έπίδρωσον: όλα τά κακά της ζωής άνέρχονται διά των πόρων. Με τό πέμπτον κύπελλον ειμαι εξηγησιμένος: τό έκτον με καλεί εις τό βασίλειον των άθανάτων: τό έβδομον... αλλά δέν ήμπορώ να πείω άλλο!»

ΕΡΑΣΜΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Η πρωταγωνίστρια της «Οδυσσεΐας» εν τῷ Ὀδυσῷ Λότνερ. Ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία Ἀναστασιάδου, καίτοι ἀπὸ τριετίας μόλις συστηματικῶς ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν Ὀδικὴν, προέδουσαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς «Οδυσσεΐας», τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ὁρατορίου, νὰ ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς αὐτήν. Τὰ χαρίσματα τῆς φωνῆς τῆς γλυκειᾶς καὶ εὐστρόφου εἰς τὸ μέρος τῆς Πηνελόπης ἀνδεικνύονται ὄντως ἐπίζηλα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀναστασιάδου εἶνε μαθήτρια τῆς ἐξόχου καθηγήτριας κ. Νίνας Φωκᾶ, ἥτις οὐ μόνον τραγουδεῖ θαυμασίως, ἀλλὰ γνωρίζει καὶ εὐμεθόδως νὰ διδάσκη.

Ἡ δεσπ. Ἀναστασιάδου εἶναι δραματικὴ ὑψίστου, ἀλλὰ ἔψαλλε ὡς μεσοφωνος εἰς τὴν «Οδυσσεΐαν» ἀποδείξασα ὅτι δύναται νὰ διευθύνῃ τὴν φωνὴν τῆς. Τὸ αἶσθημα καὶ ὁ χρωματισμὸς διακρίνουν αὐτήν.

ΘΡΥΛΟΙ

ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Πῆραν τὸ Κάστρο *) ὁ Βενετοῦνος
πίσω δὲν πάει 'ς τὴ Βενετία
μὲ τοὺς σωσμένους ἀπ' τῶν Τούρκων
τ' ἄγρια, τὰ δίκαια σλαβιά.

Ἔπαψε ὁ πόλεμος κὶ ὁ Θρήνος,
καὶ μέσ' ἐτὸ Κάστρο τῆς πληγῆς
δένει ὁ Γενίταρος, μὰ ἐκεῖνος
μέσ' ὅτ' ἰσὴν καρδιά του ἔχει ἀνοικτές,

Ἀπὸ τὰ δνὸ τὰ μάτζα ὄραϊας
κόρης ρωμῆς, πον 'χε κορμί
σὰν κυπαρίσσι, κρῖνον στήθη,
καὶ μαῦρα φρέδια μὲ γραμμῆ.

Κ' ἔμεινε ἐκείνη μέσ' ὅτ' ἔζη
καὶ οὐδὲν πολέμου τῆ βοῆ
πῆραν τὸ Κάστρο, τὴν ἀφήρουν
μέσα 'στὸ τείχος του κλειστή.

Μ' ἀπ' ἔξω αὐτὸς τὴν καρτεράει,
πατρίδα καὶ γονεὺς ξεχνᾷ,
καὶ χροῖα μὲ ρωμιόδες γυνάει
καὶ 'στὰ χωριά των ξαγριανῶ,

Καὶ ὅτ' ἄκουσεν τὸν Ψηλορείτη
τοὺς πολεμάρχους των καλεῖ
πίσω νὰ πάρουνε τὸ Κάστρο
καὶ τὴν ἀγάπη του μαζὶ.

Κ. Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στὴν ἐκκλησιὰ ποῦ ἐρρήμαξε τὸν Βούλγαρον τὸ χέρι
Ἄλως τὰ μεσάνυχτα θάρσθ' κρυφά—ποῖς ἔχει—
Χλωμὸς Ἐκδικητής.
Καὶ ὅτ' ἀπὸ τὰ κληματα καὶ ὅτ' ἀποκαθμένα
Θ' ἀνάψῃ τὰ καντήλια τῆς καὶ πάλι τ' ἀγασμένα
Σιγὰ ὁ προσκυνητής...

Νὰ μὴ δακρύσῃς, Παναγιά, ἀπὸ τὸ τέμπλο ἐπάνω
Ποῦ μὴν αὐγὴ σ' ἐλόγησον τ' ἀνίστα ἀπαθιά,
Ἄποψε νάχῃς τὴ λαμπρὴ θωριά τῆς Ἰερωμάχου
Στὸ ἀκτινοβόλο πρόσωπο καὶ τὴν παρηγοριά!..

Κι' ἐὸν ὅτ' ἀπὸ τὰ βράθη τοῦ Ἰεροῦ ποῦ ὄνειρεντὸς κοιμᾶσαι
Ποῦ μὴν νυχτιά σ' ἐθάψανε οἱ σύντροφοι αἰκροί,
Ἄποψε πάρε τὴ χαρὰ τοῦ ἀνδρείου δταν στοὺς κάμπους
Ἄκουε μακρὰ τὴ σὺλλπιγγα νὰ κρῖζῃ τον ἠχηρή!...

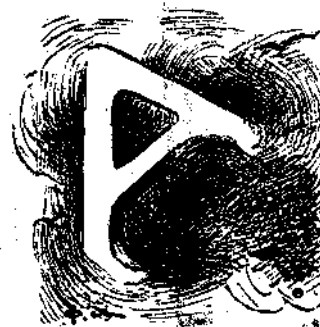
Κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τάφο σου, ψυχὴ λευκὴ καὶ ὄραϊα
Ν' ἀπλώσῃς τὰ γιγάντια φτερά καὶ νὰ σταθῆς,
Ἄποψε τὰ μεσάνυχτα ποῦ θάρσθ' ἀγνά—ποῖς ἔχει—
Χλωμὸς Ἐκδικητής...

ΘΡ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

* Κάστρο ἢ Μεγαλόκαστρο, τὸ Ἡράκλειον

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΠΟ τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τῶν ψεύτικων στοχασμῶν, ἀπὸ τὴ νύχτα ἐρχομαι καὶ γονατίζω καὶ ὑψώνω τὰ χέρια μου καὶ Σ' ἐπικαλοῦμαι, Πατέρ.

Τὰ κερὰ τ' ἀναμμένα, στὰ βράθη τῶν πολυθορύβων ναῶν ἔκαψαν μὲ τὴ γλωσσὴν τῶν φλόγα τὰ φτερά τοῦ λογικοῦ μου καὶ ἐξάλισαν τὴ ψυχὴ μου μὲ τοὺς καπνοὺς... Τὰ μάτια—δύο μαῦρα μάτια—ἀναψαν στὴ νύχτα τῆς ζωῆς καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐσύθηκε, ἔπεσε πίστομα ἀπάνω ἀπὸ τὴ βλεφαρίδες νὰ πιεῖ φῶς—καὶ ἦπιε σιγαλινές, σιγαλινές καὶ μακρορροφίχτες σταλαγματιές φωτιά...

Κι' ἐρρήχθηκα ἀπελπισμένος κάτω στοὺς φωσφορισμοὺς ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χῶματα καὶ σέρνονται ἀπάνω στὴς πλάκες τῶν πεθαμένων—τὰ μεσάνυχτα. Εἶδα τοὺς σκελετοὺς καὶ ἄκουσα τὸ τρίξιμο τῶν κοκκάλων καὶ ἐπλήχθηκα καὶ ἐγὼ στοὺς μακάθριους χοροὺς κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσα. Κι' ἔμεινα μόνος ἀπελπισμένος ἀπάνω στὴς πλάκες ὅταν ὑψώθηκα καὶ ἐδίωξε τὴ νύχτα ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ καὶ ἐγένετο μέσα ἀπὸ τ' ἀσάλευτα κυπαρίσσα τὸ Ψημῆμα.

Κι' ἐρχομαι ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τῶν ψεύτικων στοχασμῶν σ' Ἐσένα πάλιν, ὦ Πατέρα Ἥλιε! Κι' ὑψώνω τὰ χέρια μου: Ἐσκόρπισα στὴ νύχτα τὸ φῶς ποῦ μοῦ ἔδωκες. Ἀφήκα κομμάτια—κομμάτια ἀπάνω σ' ἀγκάθια τῆς σκέψης τῆς καρδιά μου. Ἐκουράστηκα νὰ ζητιανεύω τὸ φῶς, ἀπὸ τὰ κερὰ, ἀπὸ τὰ μάτια, ἀπὸ τοὺς φωσφορισμοὺς τῶν τάφων.

Ἐθρόαφηκα μ' ὄλα τὰ προτερήματα καὶ μ' ὄλες τὴς χαρὲς ποῦ θρέφονται τὰ Κτήνη. Καὶ Σ' ἐπεθύμησα, Πατέρ.

Δῶσέ μου τὸ δακτυλίδι πάλι τῶν γάμων μου μὲ τὴ ζωὴ. Ντύσε με πάλι μὲ φῶς. Εἶμαι καὶ ἐγὼ παιδί Σου—σὰν τὰ λουλούδια, σὰν τὰ ἔντομα, σὰν τὰ θερὰ καὶ σὰν τὰ κύματα.

Θὰ σέρνουν καὶ ἐμένα οἱ σκέψεις μου τὸν χορὸ τῆς ζωῆς μαζοῦμε τὰ θαλασσοπούλια ἀπάνω στὸν γιάλο ὅταν ἐρχεσαι τὸ πρῶτο, καὶ θὰ στέλω καὶ ἐγὼ τὴν ἀγάπη μου σὰν μιὰ λουρίδα κόκκινη στὴ δύση, ὅταν φεύγεις, τὸ βράδυ.

Θὰ πέρνω τὸ ἄσπρο μονοπάτι τοῦ βουνοῦ καὶ θὰ ζυπνῶ στὸ διάβα μου τοὺς ἀδελφούς μου ὄλους τὰ σκουλικία κάτω στὸ χῶμα, τὰ λουλούδια καὶ τὰ χόρτα ἀπάνω στὴς φραγές καὶ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν θὰ ζυπνῶ καὶ θὰ σειῶ τὰ δέντρα καὶ θὰ τοὺς λῶ: ζυπνάτε, διώξετε τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα σας, χαρεῖτε, ὁ πατέρας μας ἐρχεται!

Θὰ ντύνω τὴ ψυχὴ μου μὲ τὴ μυροδιά τῶν ἄγριων θύμων καὶ θὰ καθίζω στὴ κορφή τῶν μεγάλων βουνῶν καὶ θὰ Σὲ περιμένω.

Ὡ πῶς κοχλάζει ἡ ζωὴ ἀπάνω στὴ θάλασσα καὶ πῶς τρέμει ἡ Μάνα—Γῆ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ πῶς κοκκινίζει σ' ἔσμενα ἀγκαλιάσματά Σας γεμάτο ἀπὸ ρόδα γάμων, τὸ κρεβάτι Σας ἢ Ἀνατολή!...

Σὺ εἶσαι μόνος ὁ Ὄμορφος καὶ ὁ Δυνατός—ὦ Πατέρα! Κι' αἰῶνια θὰ γίνονται χορδὲς οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων στὴ λῦρα Σου, ὦ Ἀπόλων! Τὸ τόξο Σου θ' ἀπλώνεται αἰῶνα ἀπάνω στὰ μουσκεμένα σύννεφα καὶ ἡ ἀγάπη Σου αἰώνια θὰ γονιμοποιεῖ τὸ χῶμα καὶ θὰ ρίχνει ἀπάνω στὰ λουλούδια καὶ ἀπάνω στὴς γυναικὲς τὸν ἔμερο τῶν ἀμύλητων ἐνώσεων καὶ θὰ χύνεται ξαθὴ καὶ ὀμορφὴ καὶ μεγαλόχαρη καὶ μεστομένη ἀπάνω στοὺς θερισμούς!

Σὺ εἶσαι ὁ Ὄμορφος καὶ ὁ Δυνατός—Σὺ εἶσαι ἡ Ἀλήθεια! Αἰῶνια θὰ ξεφαντώνεις Ἐσὺ Πατέρα ἀπάνω στὰ μέτωπα καὶ αἰῶνια θὰ κρέμεται Ἐκεῖνος ἀπάνω στὸν Γολγοθᾶ!

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

[1905—1906]

ζ') Ο έξοχος ποιητής Στ. Μαρτζώκης ἐδημοσίευσε ἐν Ἀθήναις τεύχος *Νέα ποιήματα*, λαμπρὸν ὡς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ παραγωγόντος ἐντύπωσιν καὶ κρίσεων ἐπαινετικωτάτων τυχόντος ὑπὸ ἡμεδαπῶν καὶ ξένων κριτῶν, ἐν οἷς καὶ τοῦ πολλοῦ Α. De-Gubernati ἐν τῷ *Dictionary international des écrivains*.

η') Ο διαπρεπὴς νομομαθὴς κ. Μιχ. Λειβαδάς ὑφηγητὴς τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τῆς ἀρχαίας δ' ἑλληνικῆς νομοθεσίας καὶ μάλιστα τοῦ Ἀττικῆς Δικαίου ἐρευνητὴς ἐμβριθεστάτος, ἐδημοσίευσε ἰδιαιτέρως μετὰ προσθηκῶν ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ συμπληρωθέντος καὶ ἐκδοθέντος Ἐγχειριδίου τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας τοῦ ἀειδήμου νομοδιδασκαλοῦ Β. Οἰκονομίδου, α) *περὶ ἀντιγραφῆς ἢτοι περὶ ἀνταγωγῆς κατὰ τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον καὶ β) διάγραμμα τοῦ θεομοῦ τῆς εἰς δίκην προκλήσεως κατὰ τὸ Ἀττικὸν καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον*.

θ') Ο ἐκ Κερκύρας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπυρ. Κ. Σακελλαρόπουλος ἐξέδωκεν α') ἐκθεσιν τῆς κρίσεως τοῦ Παντελείδου ποιητικοῦ ἀγῶνος β') παρατηρήσεις εἰς τὴν Α' ἐκλογὴν τοῦ Οὐρεγγίλου καὶ γ') λόγον πανηγυρικῶν ἐκφανθέντων ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ *Παργασῶ* τῆ 21 Μαΐου 1906 ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου, ἐορταζούσης τῆς Κερκυραϊκῆς ἀδελφότητος Ἁγίου Σπυρίδων. Ο κ. Σακελλαρόπουλος ἀείποτε διακρίνεται διὰ τὸν κάλαμον αὐτοῦ καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθημάτων, ὧν δῆγμα παρέχει καὶ ἡ τελευταία του δημοσίευσις ἱστορούσα μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἱστορίαν τοῦ ριζοσπαστισμοῦ ἐν Ἐπτανήσῳ.

ι') Ο πρόην ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ νῦν βουλευτὴς Κραναίας κ. Ἀθ. Ῥωμανός, παρακαλουθῶν πάντοτε μετὰ πατριωτικῶν ἐνδιαφερόντων τὰ ἔθνη καὶ ζητήματα καὶ ἐπισκεφθεὶς πρό τινος τὴν Ἀνατολικὴν Ῥωμυλίαν, ἵνα ἐπὶ τόπου ἀντιληφθῇ τὰ τελεσθέντα ὄργια καὶ μελετήσῃ τὰ ἐκεῖ, ἐξέδωκε γαλλιστὶ τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ, ἐκθεὶς ἐν φιλαλληλαῖς, ἐν τῷ πρίποντι ἐνθουσιασμῷ καὶ μετὰ διπλωματικῆς δεξιότητος τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ζητήματος. Τὸ φυλλάδιον ἐποικήσθη λαμπρῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἑσπερία ἐντύπων, ἡ δὲ *Νέα Ἡμέρα* μετήνεγκεν ἐν μεταφράσει μέρη τινὰ τοῦ πολυτίμου, ὡς γράφει, ἔργου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 1673 φύλλῳ αὐτῆς.

*) Τέλος.

ια') Ο ἐν Κερκύρα πρό πολλοῦ ἐγκατασταθεὶς κ. Ν. Κωτσάκης πρόην ἐφέτης, ἀνὴρ εὐρυμαθὴς καὶ θερμὸς πατριώτης, ἐδημοσίευσε ἐν Ἀθήναις περίκοψον τόμον *Ἀναμνήσεις*, ἀφιερῶσαι τούτων τῷ ἐριτίμῳ συμπολίτῃ κ. Π. Σκαλλεσσῶν.

ιβ') Ο κ. Α. Ε. Κοπάσης, μέγας ῥήτωρ τῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας, ἐδημοσίευσε ἐν τῷ *Βυζαντικῷ Ἡμερολογίῳ* τοῦ 1906, ἱστορικὴν πραγματείαν ἀξίαν λόγου ὁ Νικόδημος Μεταξῆς καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθῆν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρῶτον ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον. Ο διάσημος κληρικὸς Μεταξῆς ἐπεσκόπησε τῶν νήσων Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου ἀπὸ τοῦ 1628—1646, περιπετειώδης δὲ καὶ πολυτάραχος διέρρευσε ἢ ἀρχιερατικῆ αὐτοῦ διοικήσεως, ὡς ὡς πατριωτικῆ ὑπῆρξεν ἢ πρότερον αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὄρασις.

ιγ') Ο γνωστός ζακύνθιος διηγηματογράφος κ. Γ. Βενόπουλος οὐ ὁ ἀδρός καὶ καλλιτεπὴς καλαμος ἀείποτε προὐκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐν Ἑλλάδι κόσμου τῶν λογίων ἐδημοσίευσε ἰδιαιτέρως ἐν Ἀθήναις τὸ ὑπόθεσιν ἔχον ζακύνθια ἤθη μυθιστόρημά του *Μαργαρίταν Στέφαν*.

ιδ') Ο τελειόφοιτος τῆς φιλολογικῆς ἡμέτερος δὲ συμπολίτης κ. Ν. Λειβαδάς μεταφράσας ἀπὸ τῆς λατινικῆς, ἐδημοσίευσε τὴν *Ars Poetica* τοῦ Ὀρχίου, προτάξας πρόλογον, ἐλέγχοντα βασίμους μελέτας εἰς τὴν λατινικὴν φιλολογίαν. Ο φιλόμουσος νέος ἀγγέλλει καὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς *Εὐθέρας* ποιητικῆς συλλογῆς, ἐν τῇ ὑποία θὰ περιλάβῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἑπτανήσιακα ποιητικὰ προϊόντα παλαιότερων καὶ νεωτέρων συμπολιτῶν.

ιε') Ο ἐκ Κερκύρας καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Σπ. Παπαγεωργίου, εἰδημονέστατος τῆς Ἡπειρωτικῆς ἱστορίας καὶ ἐθνολογίας, ἐδημοσίευσε ἐν Ἀθήναις τὴν ἐν τῷ συλλόγῳ *Παργασῶ* ἀνέγνωσθεῖσαν καὶ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἐγείρσασαν πραγματείαν περὶ Κουτσοβλάχων.

ις') Ο ἐν Ἀθήναις διαπρεπὴς ἰατροχειρουργὸς κ. Νικ. Ἀλιβιζάτος διευθυντὴς τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσε ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλάδιῳ τρεῖς αὐτοῦ περισπουδάζτους ἀνκλωσθεὶς περὶ σπερμολογοποιήσεως, περὶ τινῶν περὶ τῶν ἀντικαρκινωτικῶν ὀγκῶν ὑποβληθεῖσάν εἰς τὴν διὰ ἀντικαρκινωτικῶν ἐνέσεων τοῦ *Doyen* θεωρείαν καὶ ἑτέρων περὶ τῆς διὰ *Stroban* ἀναληθσίας ἐν τῇ χειρουργικῇ, μετὰ στατιστικῆς

ἐγχειρίσεως. Ο κ. Ἀλιβιζάτος ἐδημοσίευσε πολλὰ ἱατρικὰ ἔργα, προκαλέσαντα πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἱατρικῶν κύκλων.

ιζ') Ο τῷ Κερκίρῳ ἀμα καὶ τῷ λογίῳ Ἐρμῆ περίεπων ἡμέτερος ἐν Ῥωσίᾳ σεβαστὸς συμπολίτης κ. Θεαγ. Χ. Δελλαπόρτας, ἐξέδωκε τύποις «Σφίρας» Πειραιῶς, τεύχος ἐξ 174 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον *Στίχοι*, πολλὰς αὐτοῦ ποιήσεις καὶ ἄλλας τινὰς μεταφράσεις καὶ σκέψεις. Τούς στίχους τοῦ κ. Δελλαπόρτα διακρίνει ἡδὸλον αἰσθημα φιλοστοργίας καὶ φιλοπατρίας.

ιη') Ο ἐν Ἰθάκῃ λόγιος καὶ ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἱστορίαν κ. Νικόλ. Παυλάτος ἐδημοσίευσε μεταφράσας τῶν περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἰθάκῆς διατριβῶν τοῦ *Ludwig Saluator* ἀρχιδουκῆ τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας *Gustav Lang*, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς» ἐν Ἀθήναις 1906 σελ. 306 εἰς ὅσον προτάξας ἐμβριθεστάτην καὶ γλαφυροτάτην τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰθακῆσιου ζητήματος διὰ τῶν αἰῶνων, δι' ἧς ἀμύνεται ἐρωμένως κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ *Völsker* καὶ *Hercher* καὶ ἄλλων, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ πολλοῦ *Dörpfeld*.

ιθ') Ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐξῆς πραγματείας σχεῖς ἔχούσας πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἔνδοξα αὐτῆς τέχνη α) *Ἀρχαίων Ἀγαθαγγέλου Τυπάλδου Κοζάνη* (1771—1865) καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ θρόνου Κεφαλληνίας μετὰ τὸν Ἰωαννίκιον Ἄννινον τῷ 1818,

ἐν περιοδικῷ *Μούσαι* φυλλ. 314. β) *Μία ἐπιστολή τοῦ Στουρτζα* διαφωτιστικῆ τῆς ἱστορίας τῶν Ἰονίων πολιτικῶν κωδικῶν καὶ μάλιστα τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος καὶ τοῦ τότε περὶ τούτου ἐν Ἐπτανήσῳ ἀλλοῦ, ἐν *Μούσαις* φυλλ. 308. γ) περὶ *Ἀγγέλου Μέμου* γενικοῦ προνοητοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Ἐνετοκρατίᾳ, ἐν ἡ διατριβῇ, ἐκ σατύρας περισώθεσις καὶ δημοσιευμένης, δίδεται ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῇ ἡ ἄθλια τοῦ ἀνθυπάτου ἐκείνου διοικήσεως κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς Ἐνετοκρατίας ἔτη ἐν ταῖς ἐνετοκρατουμέναις Ἑλληνικαῖς χώραις. Ἡ διατριβὴ ἐδημοσιεύθη ἐν Δελτίῳ Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἐταιρ. 1906 σελ. 433.

Πλὴν τῶν γνωστῶν μοναρχικῶν τοῦ ἀρχιδουκῆ *Saluator*, τοῦ *Parsch*, τοῦ *Mhliarozki* πρό τινῶν ἐτῶν ἐκδοθεισῶν, καθὼς καὶ τῶν πρό τριετίας τὸ φῶς ἴδουσῶν Ἡ *Λευκάς* ὑπὸ τὸν Φράγκου, τὸν *Τούρκου*, καὶ τὸν *Ἐνετοῦ* (1204—1797) ἔργου τοῦ ἐν Λευκαδί εὐπαιδευτοῦ δικηγόρου κ. Σ. Βλαντῆ καὶ τοῦ Α' τόμου τῶν ἐμῶν *Κεφαλληνιακῶν Συμμίκτων*, ἀνεμνονταν, ἢ προσεχῆς δημοσιεύσεως τῆς ἱστορίας τῶν ἀριστοκρατικῶν τῆς Ἐπτανήσου οἰκῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιλήρχου κ. Εὐγ. Ραγκαβῆ, γνωστοῦ ἱστοριοδίφου καὶ τῆς Ἀραδικῆς εἰδήμονος, τῆς ἱστορίας τῆς Ἰθάκῆς ὑπὸ τοῦ Ἰθακῆσιου ἱατροῦ καὶ φιλόστορος κ. Ν. Λεκατσῆ καὶ τοῦ Β' τόμου τῶν ἐμῶν *Κεφαλληνιακῶν Συμμίκτων* ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῶν ἱερῶν μνημῶν τῆς νήσου, ἢ ἱστορία τῆς διοικήσεως κλ.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν Φεβρουαρίῳ, ἡμέραν 1907.
ΗΛΙΑΣ Α. ΤΡΙΤΣΕΛΗΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Εἰς μίαν ἐφημερίδα, ποὺ ἀναγινώσκω, ἔπεσε εἰς τὰ βλέμματά μου ἡ ἐξῆς ἐπανόρθωσις: «Ο κ. (ὁ δὲνα) κάτοικος τῆς ὁδοῦ... ἐπ' ἀριθμ... μὰς γράφει ὅτι εἰς τὸν ἡγετοντόνησεν ὅχι ἐξ ἔρωτος ἀλλὰ συνέπειαν ἀσθενείας, ἐξ ἧς ἔπασεν ἀπὸ δεκαετίας.
Εἰς ποῖον αἰσθημα ὑπέκειν ὁ πατὴρ αὐτὸς ἐξήτησε μίαν τοιαύτην ἐπανόρθωσιν;
Ἐκείνος ποὺ ἀποκτονεῖ ἐξ ἀσθενείας ἀνάταν εἶνε αὐτόχειρ με λογικὴν καὶ φρόνησιν. Τὸ πολὺ πολὺ δὲ αὐτὸν τὸν λόγον ἀέζει μία ἀλεγομένης εἰδήσεως.
Ὅπως δὴ δόλον διάφορος εἶνε ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀποθνήσκει ἐκουσίως, θῆμα τοῦ ἔρωτος. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν σημασίαν καὶ ψυχολογίαν βαθύως καὶ διὰ μακρῶν ἐπὶ τῆς πράξεώς του. Ἡ κατηγορία τῶν ἐξ ἔρωτος ἀποκτονοντων ἀναφέρεται συγγνώματα εἰς τὴν φιλολογίαν.
Καὶ ὅμως εἶνε ἀπλῶς παιδάκια. Ἐχουν βαρὰ εἰς τὴν καρδίαν των καὶ κλαίουν χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι αὐτὸ ποὺ τοὺς κἀνει νὰ κλαίουν σήμεραν θὰ τοὺς κἀμῃ αὐριοι νὰ γελοῦν. Θεωροῦν τὸ πάθος των ἀπὸ τῆς οὐλήσεως αὐτῆς ἀπόψεως, δι' ὅσον ὁ θάνατος δόναται νὰ

τοὺς σώσῃ, ἐνῶ θὰ τοὺς ἀπῆλλαιεν ἐπίσης ριζικῶς καὶ ὁ χρόνος, τὸ βρωμιόμα, τὰ καθαρκτικὰ καὶ μία ἰδιαιτέρα διαίτα.
Ἐπὶ τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἰδεῶν μέρους πολὺ ὁ ἐρωτευμένος ἐκείνος, ὁ διοὸς ἐνῶ πρόκειται νὰ ἀποκτονεῖ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν του, φεύγει τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐρωτός του καὶ με τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπευθῇ, πηγαίνει μακρὰν ζητῶν τὴν λύσιν. Ἐπειτα, φρονῶν ὅτι ἐπουλώθη ἡ πληγὴ του ὑποχωρεῖ εἰς τὴν νοσηρὰν ἀνάγκην νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ἐπανερχεται. Ἄκου ἔτη παρηλάθον. Ὁ Ῥωμαῖος πηγαίνει νὰ ἐπανίδη τὴν Ἰουλιέταν.
Καὶ πρᾶγμα τὴν ἐπαναβλέπει, ἀλλ' αὐτὴ τοῦ παρουσάσεται ἐπὸ μορφήν μιᾶς εὐρώστου οἰκονομῆς ἐρκίου ἐξ ἡμῶν καὶ σφοδρῆς δυσθῆν τῆς ὄμο φρικαλέα παιδιὰ, ἀκάθαρτα.
Τότε, τὴν ἴδιαν ἑστέραν, ὁ Ῥωμαῖος φεύγει καὶ εἰς τὸ βαγόνι ψιθυρίζει σχεδὸν ἀπορρομιμένος: ἀλάβολε. Τὶ καλά ποὺ ἔκαμα ἄλλοτε καὶ δὲν ἡγετοντόνησα!
ΑΡΑΧΥΕΝ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

Ο αποθανών τόσο τραγικώς πρὸ ἐτῶν ἄγγλος συγγραφεὺς Όσκάρ Ουάιλντ ἔγραψε δημοφιλέστατος εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἡ «Σαλώμη» του καὶ ὁ «Ἰδεώδης Σύζυγος» δὲν ἀποσιῶνται εὐκολὰ ἀπὸ τὰ προγράμματα τῶν νεωτεριστικῶν θεάτρων. Ἐσχάτως Βιενναῖος ἐκδότης ἐξέδωκεν ὅλους τοὺς φιλοσοφικοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ ἄγγλου συγγραφέως εἰς ἓνα μικρὸν τόμον, ὃ ἀποτοῦ ἀρκεῖ νὰ δώσῃ μίαν ἰδίαν νοῦ τολμηροῦ, σαρκαστικοῦ καὶ ἀνταρτικοῦ τοῦ πνεύματος. Ἀποσπῶμεν μερικά ἀποφθέγματα του:

«Ο προορισμὸς τῆς γυναίκος εἶναι ν' ἀγαπηθῆ, ὅχι νὰ ἐννοηθῆ».

«Μία ἰδέα συνήθως δὲν ἐπαληθεύει, γιὰτὶ κανεὶς δὲν θυσιάζεται δι' αὐτήν».

«Οἱ ἄνδρες εἶναι ὅλοι ἀνανδροὶ. Εἰρωνεύονται πᾶν ὅ,τι θεωρεῖται εἰς τὸν κόσμον ὡς χρηστόν, καὶ ὅμως φοβοῦνται τὴν γνώμην τοῦ κόσμου».

«Δὲν στοιχίζει πολὺν κόπον νὰ εἴμεθα φιλόφρονες μὲ κάποιον ποῦ μᾶς εἶναι ἐντελὸς ἀδιάφορος».

«Ἡ ἀκριβεία μᾶς κλέπτει τὸν καλλίτερον χρόνον».

«Κάθε ἐγκλημα εἶναι πρόστυχον, κάθε προστυχῶν εἶναι ἐγκλημα».

«Ὅλοι μας περπατοῦμεν εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλ' ὀλίγοι κινιῶμεν πρὸς τὰ ἄστρα».

«Ὅποιος ἐπέτυχε νὰ ἰδῆ τὴν ἰδίαν του ζωὴν, ἐκεῖνος ἀπελευθερώθη ἀπὸ τὰ βῆσανα τῆς ζωῆς».

«Ἡ τραγωδία τῆς ἡλικίας δὲν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐγηράσαμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι ἐμείναμεν νέοι».

«Κάθε μέγας ἀνὴρ ἔχει σήμερον τὸν ἀποστολὸν του καὶ ἀσφαλῶς ὁ Ἰούδας εἶναι ποῦ γράφει τὴν βιογραφίαν τοῦ διδασκάλου».

«Τὸ ἀδύνατον ἐνίοτε πιστεύεται, τὰ ἀπίθανον ποτέ».

«Εἶμαι ὁ μόνος εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον εὐχαρίστως ἤθελα νὰ γνωρίσω, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω πῶς θὰ τὸ ἐπιτύχηται».

«Αἱ μεγαλειότητες ἀφροσύνην γίνονται πάντοτε ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους ἀφορμάς».

«Τὸ σγαρέττον εἶναι ὁ τύπος τελείας τέφρας. Παρέχει ἐξαισίαν ἀπόλαυσιν καὶ ὅμως μᾶς ἀφίνει ἀνικανοποίητους».

«Μόνον ὁ ἀνεπαρκῶς μορφωμένος ἐπιμβαίνει εἰς συζητήσεις».

«Οἱ γέροι πιστεύουν ὅλα· οἱ ἄνδρες ἀμφιβάλλουν δι' ὅλα· οἱ νέοι τὰ ξέρον ὅλα».

«Ἡ ἀθανασία ἔρχεται ν' ἀπαγορευθῆ ἀστυνομικῶς. Ἐπιδορᾷ μὲ τόση διαφθορὰν ἐπὶ ἀνθρώπων διὰ τοὺς ὁποίους θυσιάζεται κανεὶς...»

«Αἱ γυναῖκες ἔχουν ἀπευδῆς ἐνοτήτων.» Ὅλα τὰ φανερώουν ἐκτός ἐκείνου ὅπου εἶναι καταφανέστατον».

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

Ἡ Παρισινὴ «Πρωία» δημοσιεύει ἀνέκδοτα ἀποφθέγματα τοῦ Ἐρνέστου Ρενάν, εἰς ἃ συνετύκωσαν ὁ πολὺς φιλόσοφος εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν μεγάλην πείρᾳν του ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου βίου· τινὰ τούτων ἐδημοσιεύσαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, σήμερον δὲ προσθέτομεν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς τοῦ «Φαίδωνος» εἶναι ὑπὲρ τῆς δυνάμεως τοῦ λαοῦ».

«Μόνον οἱ δίκαιοι ἔ' ἀναζητοῦν. Αὐτοὶ μόνον εἶναι ἀθάνατοι».

«Ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα συναρτῶνται ἐν τῷ ἀπειρώ».

«Δύο χιλιάδες ἐτῶν δὲν μᾶς εἶναι ἀρκετά. Μᾶς λέγουν, ὅτι τόσον θὰ διαρκήσῃ ὁ κόσμος. Θέλομεν τὸ ἀπειρον».

«Πόσα ὀλίγα πράγματα χρειάζεται ἡ ἀνθρώπινη πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐλπίδων της».

«Πᾶσα πίστις εἶναι δοιον».

«Ὅταν ὑποστηρίξῃ τις ἐπὶ τινὰ χρόνον μίαν γνώμην, πρέπει νὰ τρέμῃ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἀντίθετον γνώμην».

«Ἡ θρησκεία εἶναι πάντοτε ἔργον τῶν ὀλίγων. Τὸ ποιμνιον ἀκολουθεῖ. Ἐὰν μία χώρα εἶναι διαμαρτυρομένη ἢ καθολικὴ, τοῦτο ἐξαρτᾶται ὅχι ἀπὸ βαθείας αἰτίας ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλ' ἀπὸ ὀλίγα πρόσωπα ζήσαντα πρὸ τινῶν αἰώνων».

«Τὰ θαύματα χρήζουν πάντοτε βοηθείας διὰ νὰ τελεσθῶν».

«Μία ἀνοησία, πιστενομένη γενικῶς, συνδέει περισσότερο ἀπὸ μίαν ἀλήθειαν (μαγνητισμὸς, κινούμενα τράπεζαι)».

«Πᾶν ὅ,τι δίδεται εἰς τὴν θρησκείαν ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν πατρίδα».

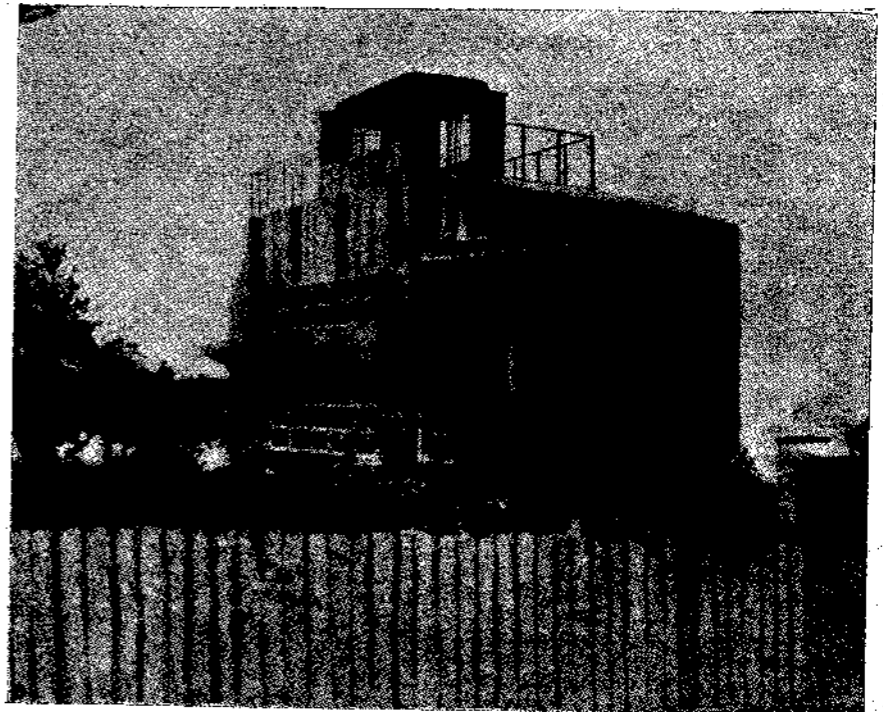
«Ἡ ἱστορία εἶναι σκοτεινὸς θάλαμος μὲ ὀλίγους χρωστήρας φωτός».

«Μειριοπαθεῖς· οἱ ἀνίκονοι τῆς ἱστορίας».

«Ἡ ἱστορία δέον νὰ γράφεται εὐχαρίστως, μὲ ἔρωτα. Πρὸς τοῦτο, βλέπετε χώρας, ἀγαπήσατε τὴν ἱστορίαν, καὶ ἔπειτα γράψατε».

«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πολὺ κακός, δέον νὰ εἶναι καλὸς τοῦλάχιστον δι' ἐαυτὸν».

E. PENAN

Τὸ νέον ἀεροπλάνον

ΔΙΑΤΙ;

ΙΑΤΙ ἄρα γε νὰ μὴ συμβαίνουν μεγάλα κωμικὰ γεγονότα ὅπως συμβαίνουν καὶ μεγάλα τραγικὰ γεγονότα; Διατί νὰ μὴ ὑπάρχῃ μίς τοιαύτη ἀναλογία μεταξύ κωμικῶν καὶ τραγικῶν;

Συνέβησαν τόσα γεγονότα διὰ τὰ ὅποια ἔκλαυσε ἢ καὶ ἀπλῶς ἐλυπήθη ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ καταστροφή τῆς «Ἰέννης» ἐβύθισεν εἰς πένθος ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Αἱ ταραχαὶ εἰς τὴν Ῥωμανίαν θὰ συνεχίσουν ὑποθέτω τὸν πολιτισμένον κόσμον. Δὲν ἔμπορουσε νὰ συμβῆ τάχα καὶ κἀτὶ μέγα ὡς αὐτὰ γεγονότα ἀλλὰ κωμικόν τόσον, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τοὺς γέλωτας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ λ.χ. ποῦ γίνεται μίς ἐκρηξίς τοῦ Βεζουβίου καὶ θάπτουν

ταὶ ὑπὸ φλέγουσαν τέφρᾳν ὀλόκληροι πληθυσμοὶ διατί νὰ μὴ συμβῆ μίς κωμικὴ ἐκρηξίς, διατί νὰ μὴ ἐκρήξῃ ὁ Βεζουβίος νὰ ἐκσφηνδονίσῃ λαϊμονοκώματα καὶ νὰ ἀποδοκιμάσῃ κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἀπεδοκιμάζε μίαν φοράν ὁ ὄχλος, τοὺς τολμηροὺς ἀναβάτας του;

Εἶνε περίεργον! Ἐπὶ αἰῶνας τώρα ἡ ἀνθρωπότης κλαίει διὰ τραγικὰ συμβάντα, ὅποια εἶνε αἱ καταστροφαὶ πόλεων ἀπὸ σεισμούς ἢ θυέλλας ἢ ἐκρηξίς ἡφαιστειῶν, τὰ φοβερά ναυάγια, αἱ καταστροφαὶ εἰς μεταλλεία, αἱ σιδηροδρομικαὶ συγκρούσεις, αἱ ἀνατινάξεις πυριτιδαποθηκῶν, αἱ σφαγαὶ ἀνθρώπων, οἱ πόλεμοι ἀκόμη καὶ αἱ ἐπαναστάσεις. Πόσας φορές δὲν ἔκλαυσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μαζί διὰ τοιαύτα δυστυχήματα! Πότε ὅμως ἐγέλασαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μαζί δι' ἓνα κωμικόν γεγονός, πότε ὁ γέλως συνετάραξε μίαν χώραν ὀλόκληρον δι' ἓνα κωμικόν πάθημα μίς πόλεως; Εὐρετέ μου ἓνα μόνον τοιοῦτον γεγονός. Δὲν ὑπάρχει κανένα. Διότι οὐδέποτε συνέβη νὰ βρεῖται εἰς μίαν πόλιν, ἐπὶ τριήμερον κομψετί, διότι οὐδέποτε συνέβη νὰ πέσουν εἰς τὸν ποταμὸν δισχιλίοι ἄνθρωποι καὶ νὰ μὴ πνιγῆ κανεὶς διὰ νὰ μὴ ἔχη οὔτε μίαν θλιβεράν γραμμὴν τὸ μπάνιο τῶν δισχιλίων. Διότι οὐδέποτε συνέβη νὰ πνεύσῃ τοιοῦτος ἀνεμος ὥστε νὰ ἀναρπάσῃ πέντε χιλιάδας καπέλλα καὶ νὰ τὰ ὑψώσῃ μέχρι τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τὴν ἐπομένην νὰ εὐρεθῶν

πάντε χιλιάδες καπνοδόχοι με ήμιψηλα και με φαθάλια.

Ποτέ δεν έγέλασε όλος ο κόσμος, ούτε και μία πόλις.

Όπως παίζονται τόσον μεγάλοι τραγωδικοί ήμπορούσε να παίζονται και τόσον μεγάλοι κωμωδικοί. Και όμως ακόμη δεν επαίχθη κωμωδία τοιούτου μεγέθους. Αυτό σημαίνει... Δεν σημαίνει τίποτε.

Ίσως ο κόσμος όλος γέλασε μίαν ήμέραν, την ήμέραν καθ' ήν ο τηλεγράφος θα αναγγείλη, ότι οι Άγγλιδες εισήλθον εις τό κοινοβούλιον, ότι ισχυράτισαν κυβέρνησιν και ότι ή κυβέρνησιν ειρίσκεται εις ενδιαφερούσαν κατάστασιν.

Υποθέτω ότι τό να καταληφθ ή από πόνοους τοκετού μία κυβέρνησις κατά την ώρα της συνεδρίασεως της Βουλής, δεν είνε γεγονός τό όποιον να μη φαιδρύνη όλον τόν κόσμον.

TIM. ΜΟΡΦΑ. ΤΙΝΗΣ

Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Οί λόγιοι, οί άνθρωποι τών γραμμάτων θεωρούνται εις την Ελλάδα ως άνοητοι, διότι αντί να βουτούν τά χέρια εις τό θλωμένο νερό του χρηματιστηρίου και τό δυστυχημένο ταμείον του Δημοσίου, κάμνουν την άνοησίαν να γράφουν τραγούδια, διηγήματα και παρόμοια πράγματα, άχρηστα τελείως.

Δεν είν' έτσι;

Αν ήμπορούσα να προκαλέσω ένα δημοψήφισμα ειλικρινούς συνειδήσεων δεν άμφισβάλλω ότι εις αυτό τό συμπέρασμα θα έφθανομεν.

Και όμως εις την Ευρώπην δεν έχουν την αυτήν ιδέαν δια τους ανθρώπους τών γραμμάτων. Απεναντίας έχουν πολύ μεγάλην εκτίμησιν. Ίδού τί γράφει ή έφημερίς του Μοντεκαρλο.

«Ο γνωστός ήμπρεσάριος Μπονέτη προσέφερον εις τόν διάσημον Ιταλόν συγγραφέα Δ' Ανούντσιο, όπως κάμη έν σύντομον «τουρνέ» εις

την Αμερικανή την Νότιον και δίωση σειράν διελέξων υπό τους εξής όρους:

1ον) Τριζείδιον πληρωμένον πρώτης θέσεως. Διαμονή 15 ήμερών εις Βουένος Άϊρες με όλα τά έξοδα πληρωμένα εις τό πρώτον ξενοδοχείον της πόλεως.

2ον) Πληρωμή όγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων ως άμοιβή δι' οκτώ διελξείεις σας όποις εκαθέθα κάμη.

Την προσφοράν αυτήν υπέβαλεν εις τόν Δ' Ανούντσιο ο ήμπρεσάριος τηλεγραφικώς με άπάντησιν πληρωμένην.

Μόλις έλαβε τό τηλεγράφημα αυτό ο Δ' Ανούντσιο έσπευσε άμέσως ν' άπαντήσει εις τόν έν Μοντεκαρλο ήμπρεσάριον ως εξής τηλεγραφικώς:

«Ημην διατεθειμένος να διαπλεύσω τόν Ωκεανόν, άλλ' όχι για ένκ πικέτο σιγάρα. Έν τούτοις ευχαριστώ».

Δ' Ανούντσιο

Περιττόν να γράψω την έντύπωσιν, ήν έγιννησεν ή άπάντησις αυτή. Και ζητεί ο κόσμος την διεύθυνσιν του καπνοπώλου εκείνου, όστις πωλεί πικέτα σιγάρα αξίας όγδοήκοντα χιλιάδων δραχμών.

Και αυτό μόν γράφει ή έφημερίς του Μοντεκαρλο.

Και είναι μόν βεβάζιος άγέρωχος ήπερβολικά ή άπάντησις του Δ' Ανούντσιο, άλλ' είναι ταύτοχρόνως χαρακτηριστική κοκετά, όπως δείξη την σημασίαν και την θέσιν, την όποιαν κατέχουν οί άνθρωποι τών γραμμάτων έν Ευρώπη.

Και όμως εν άπεφάσιζε ποτέ ο Στέφανος Μαρτζώκης—ο άληθινός ποιητής της Ελλάδος—να κάμη μίαν διαλέξιν εις τόν «Παρνασσόν» όχι άωρεάν, σςς βεβαίω ότι όλίγοι θα συνενετρέοντο δια να τόν άκούσουν.

Και όμως ο Μαρτζώκης αν ήτο εις την Ιταλίαν, αν έγραφε Ιταλικά θα ήτο διάσημος. Ένώ τώρα;

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Η Καλλιτεχνική έκδοσις του Ζαππείου.

Μετα μακράν άνάπανταν έδειξαν οί καλλιτέχνη μιν σημαία ζωής. Εις τέσσαρας συνεχομένας αιδούσας του Ζαππείου με κάποιαν άνειον και φιλοκαλίαν έκτεθήσαν 221 έργα και ούτω ή άρτιούστατος Έλληνική Καλλιτεχνική έταιρεία παρουσίασεν εύπρόσωπον την πρώτην αυτής καλλιτεχνικήν έκδοσιν. Αιτωώς οί ουνκναιρωθέντες δεν είνε όλοι οί άριστοι: ή συσσωμάτωσις αν ήτο πλήρης, ή εντύπωσις περί της Έλληνικής τέχνης θα ή ο πολύ γενναϊότερα. Ο Ίακωβίδης, ο Φωκάς, ο Ράλλης, ο Πιοδότης, ο Αρσιτέης, ο Γερασιώτης, ο Βικάνος, ο Χαντζόπουλος, ο Κοντόπουλος, ο Θεωρόπουλος τών Πατρών, ο Τσιργιώτης λείπουν. Τούλάχιστον δεν θα είνε δυνατόν να ουνκναιρωθούν και αυτοί δια τα έξωμεν έν καλόν φθινοπωρινόν Σίλον.

Η γλυπτική καταλαμβάνει μόλις τό έν τέταρτον τού χώρου. Ήβλιν καλά! Εις τό τμήμα αυτό, χάρις εις τόν κ. Θεωρόπουλον, κυριαρχεί μία ριζοσπαστική τάσις. Απομακρύνεται από τας γεγεμέναις, λείας καμπύλας και έντονωθείσας Ροδέτιον τεχνοτροσίαν και άνησυχούς ένπειρούς. Η τάσις αυτή ήτις τείνει να καταστή ή τέχνη του μέλλοντος είνε ένθαρσυνική, άλλ' είνε και επικινδύνος. Δύναται να κινή εννεώς μόνον διαν ή χείρ του γλύπτου έχει την δύναμιν του μόρον του εκειλευν, του αποτοπώνειν δηλ. δι' όλίγων άδρών κινήσεων μεγαλεπήβολους ιδέας, άλλα και τό δημιουργείν, τό χαρακτηρισίζει τούτοσαι έπαρκώς την ιδέαν αυτήν άν έν έπιτηδύσειος.

Όπως έν τη ζωγραφική ο κ. Αρσιτέης, ούτω και έν τη γλυπτική ο έν πνεύματι και άγχιαιτιά συγγενής του κ. Θεωρόπουλου είνε ο σημασιώδης, της νεοτεχνίας. Η «Μελέτη» και ο «Θάνατος» είνε έργα τα όσατα ετέδης έν πρώτης όψεως παρέχουν έννοιον την ιδέαν των δύο αυτών εικονιζομένων μεγίστων φιλοσοφικών έννοιών. Η Μελέτη—μία γυναίκα με βυθισμένη την κεφαλήν μεταξυ τών ποδών των ουνεσφιγμένων και άλυσοδεμένων με τας χείρας της, μία γυναίκα τελείως ουνκναιρωμένη εις εαυτήν, δι' ήν θρόνος εγκόμιος δεν υπάρχει, συμβολίζει την ιδέαν. Υπάρχει έν ομίονος ούδεως άγαλμα εις τό Λουξεμβούργον—ή Έδα. Αλλ' ο καλλιτέχνης δεν θα τό είχε βέβαια έν' όρει του πλάτων την Μελήτην, καιτοι άμφισβάλλει τις μή ή στάσις αυτή άρμόζει πλεόντερον εις την άμαρτωλήν του Παρθένου. Τό άλλο άγαλμάτιον—ο Θάνατος—παριστά άγρότην όστις έχει άνοιξη ήθα ένα τάφον και έχει άφιση την άξίνην και έχει στανρώση τας χείρας επί τη προσογγίσει εις τη κηδέας. Η κεφαλή κλίνει περιλήπως προς τόν δεξιόν ώμον και ή εκ της ματαιώσεως θλίψις ήμιλλεται προς την άφελή ελλάθειαν. Εις τας έκαστην ιδίως γραμμάς του άγαλμάτιου διαφαίνεται μία λύπη δήχουσα δι' όλον του σώματος. Η έκφρασις του ψυχικού αναισθηματός να διαφάνηται μετά της αυτής έντάσεως και ελλειπνείας εις τό όλον, όσον και εις τα καθ' έκαστον μέρος ίδου τό μοτίφιον της τέχνης. Η άνάγλυφος κεφαλή ένός κομμικού ήθοποιού δύναται τις να είπη ότι εκπροσωπει μάλλον την ιδέαν έν γενει της ήθοποιίας: ή του μεταφραστού του. Ηέμε Γρεντοδ είνε ήσσονος αξίας, ως και ή προτομή του Αηληγιάννη, ή και βραβευθείσα έν διαγωνισμώ.

Ο κ. Βροδός με την Καρνατίδα του και ο κ. Σώχος με την προτομήν του Ροδνη τίτοι δεν προσδίδουν εις τό ενεργητικόν της φήμης των άνωτέρω ογενικώς είνε ή προτομή του όμοτέχνου Φοτάλη. Αλλ' ίδου και δύο τολμηρά άνταγωνιστριας—δύο θεοποιήσεις. Τα έργα των επίθεγναι αποκλητικώς εις κρίσει. Η Γουλίνα Σκούφου και ή Κοδλα Στεφάνου δεικνύουν τάσις προόδου. Η «Αμαρνήλις» είνε ήρωικά καλόν έργον.

Η Αρχειονική πενήροτα αντιπροσωπεύται, παντάπασι δε ή χαρακτηριστική. Δια τας ελλείψεις αυτές μιν αποζημιώ ή διακοσμητική τέχνη, χάρις εις την κ. Άγγελ Παπαδόπουλον, την δεοποιήσα Βίλμπεργ και την κυρίαν Έλένη Γεωργαντή, ήτις έστειλεν έκ Παρισίων έξογα δείγματα της επί δέσμης και μετάλλου άνα-

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

γλυφογραφίας, εις σχέδια άβρότατα και λεπτότατα. Το προσκέφαλον τό έν τη δέλην θήμη είνε ένα μικρό άριστογεννημα: άκι.

Η δευτέρα αιδούσα είνε άφιερωμένη εις την ύδατογραφίαν, ή δε τρίτη εις την κομητογραφίαν. Εις άμφότερας κυριαρχεί, άνευ ουνταγωνιστού, ο κ. Μαθιοπούλος. Αι τας των τμημάτων αυτών λόγω ποσού και λόγω ποιού. Υπάρχουν διασώζιαι της τέχνης του κ. Μαθιοπούλου, άλλ' υπάχουν και σφοδρόι επικριταί. Οί πρώτοι είνε όσοι άφροκονται εις την άβρότητα των χαρακτηριστικών, εις την αντίθεσιν των χρωματων, εις την κομψότητα των στάσεων, εις τό έράσμιον της μορφής. Ο κ. Μαθιοπούλος—Mathio μίαν φοράν και ένα καιρόν—είνε ο Παρισινός προσωπογράφος της Αθηναϊκής γυναικείας άριστοκρητίας, ένα είδος Dargano εις την ζωγραφικήν. Ο κ. Μαθιοπούλος άποτελείται κυρίως από φιλαρέσκους κυρίως. Αλλ' υπάχουν και οί επικριταί—πώς να μη ένθυμηθη τις τόν Γιανόπουλον—οί όποιοι εύρίσκουν τα έργα του ψεύτικα, ως είδος ζωγραφόηματα, με χρώματα άψύχια και έξζητημένα, έκτεδυλημένα, επίζητόντα ήλιώς την έντύπωσιν, άνευ ψυχολογικής και τεχνικής βαθύτητος, αν ο δημιουργικής πνοής. Δεν επιθυμώ να ουνταχθώ με τους άδιαιτάκτους. Οτι ή τεχνοτροπία του είναι προωρισμένη να ζήση μόνον εις τα οαλόνια, δεν υπάχει άμφισβολία ζωήν καλλιτεχνικήν δεν δύναται να άσφαλισουν τα έργα του. Έως τώρα ή έγγραφία του τείνει μόνον να μεταγρήση την Παρισινήν χάρι και έλαφρότητα εις τας μορφάς των Αιθίδων, εκείνων κατά προτίμησιν ως όμηνην ή άναμαλλάρα. Μούσα του Νήν.

Εκ των 35 έργων του κ. Μαθιοπούλου—δλα ο εύλογημένος τα μετακόμισεν εις την έκδοσιν—επιέρχουν ή Αφροκίσις, ή φρικίασις των φύλλων, οι θλίψεις του τέττιγος και ή Αργυροέλωσ. Καί ή προσωπογραφία του Αύτρα είνε πολύ καλή.

Οι κ. κ. Γαλλιάρδ και Μιοκατοιάμπης έκδέτουν γνωσιάζηδη έργα, ιδίως δύο άρατα Φθινόπωρα άμφότεροι. Εκ των ελλιογραφιών, οι όποιαί πληθύν την τέλεν ταίαν αιδούσαν ής έποικιλεί εις ύπερμεγέθους Σαββαώδ, πρέπει να αναφέρη τις ιδιαιτέρως τούς βράχους του Φιλολάππου του Αλεκτορίδου, έν τοπίον (αρ. 81) του Φενδά, τας Αιυικής Χόρας: της Αισαριόδου και την Λιανάδα του Χιτζή.

Υπό τας πτέρυγας δικεφάλου άκτου ίδου ένως Άχαμύδων. Άλογον εξηγητήριον με μίαν γλώσσαν κρημαμένην, με ένα τεράστιον μάτι γυμνω φωτίζε έντε το όλογο αυτό ή μεγάλη Ίδέα. Άν Ίξη ή μακαρίτης Παράσχος ή κραανούς θα εξαπέλυε κατά της τιαύτης παραστάσεως. Άλλ' ή τέχνη έκιοτε ήγειν τομμηριότερα. Ο καλλιτέχνης — Θ. Θωμόπουλος — συμβολίζει την Μεγάλην Ίδεαν εις το άλογο έκτε το όποιον τρέχει άδιάκλα τον δρόμον του τον μακρόν τον δρόμον, τον άτελειστον, πολυπαθές και κουρασμένον, άλλ' άκατάβλητον και κορτερικόν. Μιναρέδες άμυδρώς διαφανόμενοι εις το βάθος της εικόνας, συμβολίζουν την δουλειάν. Τα τεταμένα ήνία πείθουν δι ύπάρχει και άναβάτης — δ' Έλλην — ή μεγαλοϊδεάτης. Και τρέχει το άλογο τον δρόμον τον ήμαρμόν. Την φροσιότητα κρητικήν του έργου έκκαμεν ή Α. Μ. ή Βασιλέως, όστις είπεν άπειρίως την εικόνα :

— Το άλογον αυτό είναι τόσο κουρασμένο ποδ δέν θα μπορούσεν να φθάση έως το τέλος του δρόμου ..

Υπάρχον και οι το πρώτον ήδη εμφανιζόμενοι εις Άθηναίικην έκθεσιν καλλιτεχναι. Η δεσποινίς Μερχάκη — με έν αρ. 75 τοπίον και δ κ. Τριβόλης — με τίς «Σύνεσις», τα καλλίτερα των έργων των — άμφοτέρω εκ Κερκίρας παρέχον έλλιάδας συβαράς και έργασίας. Ως ζωγράφος εμφανίζεται και ή έρασιτέχνης γλύπτης κ Κωνσταντινίδης. Ζηλωτής της τέχνης του κ. Μαυδιοπούλου. Και ή υίος Άντρας ένε μία εύελπις έμφόσις.

Καιρός είναι να άναπανθώμεν. Ο Άντρας ! Ο μόνος ύπόροχος έν τη έκθεσί ταύτη. Η οικουγένεια του έκθέτει τίςσασα — τα μόνα εύτυχώς άπομεινάντα αυτή έργα του — διότι τα άλλα έπωλήθησαν. Τα δύο εξ αυτών — δ Μανάβης και δ Φελλάκος είναι πολύ παλαιά. Ο Όρθρος και ή Θεωμανομένη μοχαρή ένε έν των τελευταίων, το δεύτερον μάλιστα είναι το κύκνειον ζωγράφημα του Τηρίου διδασκάλου. Γι συγγένεια του χρωστέρος του Άντρα με την του Γύζη, ότε όυτος διέσωσε τας ηθιοαιτικές μορφάς και τοπικούς παραδόσεις της παλαιότερας Ελλάδος. Ο «Όρθρος» είναι έν δλόκληρον ποίημα: άλλα και τι δύναμις έν τη απλότητι του χρώματος, τι έκφρασις και τι ασοτηρότης τέχνης. Ο «Όρθρος» είναι ή άδάμας της έκθέσεως, είναι ένα κομμάτι της Έθνικής ψυχής.

Τι χωρακτηριστικόν! Μεταξύ τόσων ζώντων ζωγράφων, τόσων νεαρών και σφρηγληδων, νεοεργητών και παλαιότερητων, να κρησάθη εν εις... νεκρός!

Έν τω συνόλω ή έκθεσις παρέχει καλήν εντύπωσιν. Αί λεπτομέρειαι — αι άκανθαί αυται — δέν είναι δυνατόν ή να διακρίσων την πρώτην εντύπωσιν. Υπάρχον έργα τα οποία δεικνύουν φιλοτίμους προσπαθείας, άλλα προσημακνίσις μετριότητος, άλλ' είναι και μερικαί οιηται παραγνωρίσεις της τέχνης, τα οποία έπρεπε να κλεισθόν έρημητικώς εις τα ύπόγεια του Ζαπτείου.

Όταν εξηρομην της Έκθέσεως έν μέσω ενός γλύπτου και ενός ποιητου, μία άλλη καλλιτεχνική έκθεσις ήλιόθη ενόπιόν μου. Μία ύπόγραμπος ταυνία άρχομένη από των άεταωμάτων του Παρθενώου, έλισσομένη περι τον Σαρωνικόν και φθάνουσα πέραν του Σταδίου. Νέφη άπάλλ περιεκυκλουν με νοσταλγίαν την Δύσιν, ένω βραδέως έδησάσκον σφωρία μενεξέδων έπίνω εις τίς βαθυκόνας άγκάλας του Ύμητου. Είς την θέαν της άουλήπτου έκείνης θεικτικής σκηνογραφίας ήν με τόσην απλότητα φιλοτεχνεί ή μέγας καλλιτέχνης του Σόλυμαντος ήσανθήμεν και οι τρείς την μηδαμινότητα της ανθρωπίνης προσπαθείας και διά το λημονήσομεν πάσαν κατοκτηρίαν έβουδίαμεν οιωπηλοί τους όφθαλμούς εις την έξοχον έκείνην εικόνα της Φύσεως, προς ήν ή τέχνη φαίνεται άγωνιστικός συρομένη.

ΔΑΦΝΙΣ

Έν Δρέσδη έγινοντο τ' άποκαλυτήρια του άνδριάντος του Μότσαρ, έργου του Hermann Hosaeus.

— Έν Παρισίοις άπεκαλύθη ή προτομή του Γολδώνι, κωμωδιογράφου, έργου του E. Fortini

Ηνοίξαν έν Βερολίνω αι ένθιαί δύο καλλιτεχνικαι έκθέσεις. Η Μεγάλη Έκθεσις εις το Λέρτεν, και ή Σετοσιόν. Η δεύτερα είναι υπό την προεδρείαν του Αίμπερμαν, θα κλείση δέ την 1ην Αύγουστου.

Κατά τον ήζχαντα μήνα διέτριψεν εις Άθήνας δ κ.

Ρολε, γενικός διευθυντής του Αύτοκρατορικού Μουσείου του Βερολίνου, εθρωπαϊκή αιδθεντία θεωρούμενος εις τα ζητήματα των παλαιών εικόνων.

Άπεφασίσθη υπό της Γερμανικής Κυβερνήσεως όπως γίνη παγκόσμιος Έκθεσις έν Βερολίνω τφ 1913.

Τα εΊδημα φύλλων του Βερολίνου ήρχισαν να δημοσιεύουν γυιογραφίας του κ. Α. Γαλάνη.

— Είς το γερμανικόν περιοδικόν «Νεωτέρα Τέχνη» έδημοσιεύθησαν αι «Τελευταία άκτιρες» του κ. Θ. Ράλλη.

Οι Καναδοί προτίθενται να άνεργίσουν μνημειον εις τον κρηολόγον Άλεξάνδρον Γκράμι Μπέλλ, τον ήφρησέτην του τηλεφώνου εις Μπραούντοφρδ, ότων ή έπιστήμον έχαμε τίς θεμελιώδεις μελέτας της άνακαλύψεως του.

Η Αύτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίωσήφ έδέχθη υπό την προστασίαν του το δου Λιεθνές συνέδηιον των αρχιτεκτονών, το όποιον θα συγκροτηθη έν Βιέννη κατά τον Μάιον του 1908, συμφώνως προς την άπόφασιν την ληφθείσαν έν τφ Λιεθνεί των αρχιτεκτονών Συνεδόριον του Λονδίνου του παρελθόντος έτους.

Την Καλλ. έκθεσιν του Ζαπτείου έπεσκέφθησαν ή Α. Μ. ή Βασιλέως, ή Διάδοχος, ή πρηκήπιτσα Σοφία, και οι πρηκήπτες Γεώργιος και Ανδρέας. Μέχρι τοίδε ήγοράσθησαν ή «Πρωινός περιπάτος» του κ. Μαυδιοπούλου υπό του κ. Ίερωνυμίδου, ή «Μύλος» του κ. Άλεκτορίδου υπό του κ. Σεβαστοπούλου τίςσασα τοπίαι του κ. Μποκαταίμμη υπό των κ. κ. Έμπεριόικου, Μπαλιτατζή, Ν. Σιμοπούλου και Ίφ. Κοκκίδου, το Μετάλλιον Μελά του κυρίου Θωμοπούλου υπό έπιτροπής κυριών και ή Μελέτη του ίδιου υπό του λόρδου Howe, δύο κεντήματα της κ. Παπαδοπούλου υπό των κυριών Άλμείδα και Μπαλιτατζή, οι Ρεμβαρομοι του κ. Μαυδιοπούλου υπό του κ. Νικολαΐδου, ή θαλασσογραφία του κ. Γιαλλινά υπό του κ. Howe, ή Σπονδή του κ. Χατζή υπό του κ. Καίρη, αι Άττικαι χίονες της δεσπ. Λασκαρίδου, αι όπώρα του κ. Γεραλή και της κ. Άμυραδάκη υπό του κ. Π. Παυλίδου.

Άπεβίωσε δ' καλλιτέχνης Κωστω. Πριμόπουλος ή έν των πρώτων έν Ελλάδα εισαγαρότων, τον Βυζαντινόν ρυθμόν έν τη εκκλησιαστική διακοσμώσει και διδάσκαλος των νεωτέρων παρ' ήμιν καλλιτεχνών του έν λόγω ρυθμού, διδάξας δέ και επί πολλά έτη έν τη έταιρεία των Φίλων του Λαού.

Είς αυτόν δέ όφείλεται ή διακόσμησης των κυριότερων Ιερών ήμων ναών, έν οις διαπρέπουσιν ή της Μητροπόλεως Άθηνών και της Παντινάσεως Πατρών.

Καθ' ήν στιγμήν έκτυποται το φύλλον ήμων, άγγέλλεται ή θλίβερά είδησις του θανάτου του Γρηγορίου Μαρσολή, του κατ' έξοχην φιλοτέχνου και φιλεπιστήμονος έθνικού εσεργέτου.

Άνεγνώσθη ή κρσίσις επί του Παντελιδείου δραματικού διαγωνισμού, υπό του κ. Λάμπρου. Έκ των 40 ύποβληθέντων έργων ούδέν εκρίθη βραβεύομενον, ως ανώτερον όμως όλων επηνέθη το «Σημερώνει» τρίπρακτον κοινωνικόν δράμα του φιλάτου σνεργατου μας κ. Ν. Καζαντζάκη, του ποιητικωτάτου Κάρμα Νιρβαμη της «Πανακοθήρης».

Άφίκετο νέα Έλληνις καλλιτέχνης, ή δεσποινίς Έλλίς Καλογεροπούλου, περι ής θέλομεν γράψην διά μακρόν εις το προσεχές φύλλον.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο κ. Κορτόπουλος ανέλαβε τας προσωπογραφίας των διατελεσάντων δημάρχων Πειραιώς Ράλλη, Σκυλίτην, Όμηρίδον και του κ. Θ. Ρετοίνα, κατά παραγγελίαν του δήμου Πειραιώς. Ο κ. Κορτόπουλος άργότερα θα διοργανώση ίδιαν έκθεσιν των έργων του.

Έπ' άνκαιρία της μεγάλης Γαλλοαγγλικής Έκθέσεως της γενησομένης το προσεχές έτος έν Λονδίνω, θα κατασκευασθη έν Λονδίνω τεράστιον Στάδιον διά τους Όλυμπιακούς άγθνας. Θα έπαρκη διά 367,000 πρόσωπα. Ο στίβος θα έχη τους έλιγμούς ενός μιλλίον, μία δέ πλευρά της έσωτερικής κορτέρας θα είναι δεξαμενή κολυμβήματος.

Τας Άθήνας έπεσκέφθη δι' όλίγας ήμέρας ή έξοχος δραματογός Γεράδος Χάουπμαν, ή συγγραφέας της «Βουλαγμένης καμπάνης», του «Άμαξά Ένσελ» κλπ. Η άφιξις του Χάουπμαν ένεγετο γνωστή εις την πόλιν. Ης διότι έχάθη ή... βαλίτσα του, ήτις και έπεστέραφη από τον εδρέτην, όστις εύθύς κατόπιν παρεφρόνησε διότι δέν την κατεκράτησε!.. Άνευ της βαλίτσας ή διόδος του Χάουπμαν θα παρήχετο από το νοήμον κοινόν άπαράτητος:

Το Λούβρον σήμεραν κατέχει δλόκληρον την σειράν των Ρέμπραν, διά την όποιαν οι Γάλλοι ύπερηφανεύονται δικαίως, διότι έντός του έν Πειρουπόλει Μουσείου, εις δ δυσκόλω τις δύναται να εισωρήση, ούδέν άλλο Μουσείο του κόσμου έχει τοιαύτην συλλογήν του ήμυθου Χααρλέμ, σύγκριται δέ αυτή εξ εικόσι και μίας εικόνας ή εικόσι δύο, άν παραδεχθώμεν ως έργον των Κέμπραν τον Ίησον Έμμαούς. Έν έσο τα έργα ταυτα ήσαν διεσκορημένα έν τφ Μουσείω, ένεκα παραλόγον αιτίας, οι «Προσκνηται του Έμμαούς» και ή «Φιλόσοφος» έν τρι αΐθουση, ή δέ «Βεδοαμεί» έν τφ αΐθουση Λακάζ, τα δ' άλλα τήδε κακείσε, ώστε άδύνατον ήτο να έκτιμηθη ή αξία των.

Πρό των ενών άπεφασίσθη να δοταθη περίξ της πνακοθήρης Ρούβενς μέρος άποκλειστικόν διά τους Όλλανδούς και Φλαμμινδούς. Οι Ρέμπραν έδρον τότε την θέαν των εκεί, άλλα δέν ήτο άρκετόν τοδιο άκομη.

Έσχάτως μία δλόκληρος αΐθουσα εδρέθη διά τα έργα Ρέμπραν, των μαθητών του και ζωγράφων της σχολής του. Και τώρα εκεί εύρίσκειται σύμπασα ή συλλογή Ρέμπραν εκεί οι Γάλλοι θανμάζουσι την «Ξαυθήν» και την «Λουομένην», τον άνεκτιμητον μαργαρίτην του δόν Λακάζ. Η τοιαύτη άπαρχή ένεγετο μετά χαράς δεκτική όφ' όλων. Ολίγας ήμέρας μετά την εις την αΐθουσαν Ρέμπραν κατάταξιν όλων των έργων ή κόμης Ποτόνη άνηγγειλεν ότι θα δωρήση εις το Μουσείον μετά τον θανάτον του λαμπράν εικόνα του άδελφου Ρέμπραν, έργου του μεγάλου ζωγράφου, την όποιαν είχε ποιήσει κατά την άκμήν του περι το 1650. Ένα δέ οι Παρισιοίνοι δυνηθώσι να έκτιμησωσι το δωρόν του, ή κόμης Ποτάκη εξέθεσε προσωρινώς εις το Λούβρον την ύποσχεθείσαν εικόνα.

Άφίκετο έν Μονάχου μετά 25ετή άπουσίαν ή ζωγράφος κ. Σαββίδης.

Έξαιρετικώς τιμής ήξιώθη ή έν Παρισίοις κυρία Έλένη Γεωργαντή. Έγένετο δεκτόν εις το Παρισινόν Salon το γλυπτικόν έργον της ενό Μνοτικόν.

Έπίσης έξετέθη εις το Salon και γλυπτικόν έργον του αυτέδι σπουδάστορος γλύπτου κ. Κωστω. Δημητριάδου.

Παύλος Νιρβάνας. Παρά λαλέουσα. Ο κομψός και γλαφυρός λογογράφος, ή κατορθώνων και αυτόν τον μαλλιαρισμόν να καλλωλίξη, έδημοσίευσσε τομίδιον έν 50 τετραστίχων. Κάθε τετράστιχον και μία ιδέα. Θέματα άτινα ήδόναντο δλοκλήρους στροφάς να έμπνεύσουν, κατόρθωσαν ή ποιητής τεχρίτης να σνεκνεντώση και να χρωσώδη εις τετράδας μόνον. Ο γλαρος, ή έννου προσεχή, του κρνον ή ένμου, ή δδοιπόρος, ή άοιδός, ή προσεχή, ή σκλάβος πεινικός, ή Κρήτη, ή χειμωνιάτικη ζωγραφία, ή Κεραμικός είναι τα θρασιότερα.

Ο κ. Νιρβάνας γράφει σπανίως στίχους. γνωρίζει όμως όταν στίχουργε να είναι πιστός της τέχνης λάτρης.

Σ π. Παπαρικόλαου. Τα μνοτήρια της άλχημείας. Ο διακεκριμένος της νουικής και χημείας καθηγητής κ. Παπαρικόλαος ανέλαβε να ής διαφώτιση περι της μνοτηριώδους μαγικής τέχνης, ήτις εις την μεσαιωνικήν σκοτιαν έρριψε τας πρώτας άκτινας της έπιστήμης δι' έργασίας έκπιόνου και έκμύνου. Ζητούντες οι άλχημισται τ' άδύνατα, έν τφ άπομονώσει και τφ σκέψει, ύληξαν οι πρόδρομοι της χημείας. Η φιλοσοφική λήθος ύληξήσε το φανταστικόν άπόκρηφον σύμβολον περι το όποιον έστράφη ή δόξα της νεωτέρας Έπιστήμης. Ο συγγραφέας σνεοφίζει άριστα τας έργασίας των άλχημιστών.

Κατ'ι Βρυγμαν. Γραφή και δημοτική κατ το γλωσσικόν ζήτημα σην Ελλάδα. Αέκας Άρβαριτης μεταφραστής. Μαλλιαροειδή σνεοσνδύλεματα και άνοησίαι κωμικώταται.

Ο κυνηγός υπό Γ. Δροσίνη. Βιβλιοθήκη του Συλλόγου των όφελμων βιβλίων. Σνεοπτική έγκυκλοπαίδεια του κυνηγιου, διδάσκουσα όσα σχείζονται προς τα κυνηγητά όπλα, τους σνβόλους, την ύγεινην του κυνηγού κλπ.

Ηλ. Βουτεριδης. Ο προσκνηητής. Ποίημα έμπνεύσεως φιλοσοφικής, το όποιον θ' άνεγινώσκου μετ' ενδιαφέροντος έν δέν ήτο μαλλιαρόν. Αί λέξεις γουόπας (ήψψ), άσκηταρό, μουλόζαρε, άγανός, θραυπερό στήθος, άκιδωοίσις και πλείοται άλλα είναι ίκαναί να κάμουν τον άναγνώστην να κλείση το βιβλίον.

Περι του προσωπικου θεσομού των άλλοδαπών ανωνύμων έταιρειών έν Ελλάδα υπό Μεγαήλ Έπιφανους. Είναι μελέτη του ίδιοιου διεθνούς δικαίου γραφείσα από τον έν Πειραιει νεαρόν διδάκτορα κ. Έπιφάνη ως ένσίδιμος διατριβή. Έκ της έργασίας ταύτης διαφαίνεται ή μέλλων έπιστήμων, όστις άφοδιούμενος εις τίς μελέτας αυτού άναδειχθήσεται πάντως βαδής έρευνητής. Προσεχώς υπό του ίδιου έκδοθήσεται το «Ιδιωτικόν διεθνές δικαίον έν τη άρχαία Ελλάδα».

Ο άνθυποπλοίαρχος κ. Πελο. Άργυροπούλος πολέμιον εισέφερε σνεβολήν εις την παρ' ήμιν ναυτικήν, διά του όγκώδους σνεγγραμμάτος του: Το ναυτικόν της Ελλάδος πρσγραμμά. Διαπραγματεύεται μετ' έμβριθείας τα της καταλληλοτέρας υπό ναυτικήν έπιφον σνεκροτήσεως ήμων ως και τον τρόπον της χρησιμοποίησεως των Έλλην ναυτικών δυνάμεων. Η μελέτη των ναυτικών ζητημάτων ένεκα άπησχόλησαν επ' εσχάτων τα μεγάλα ναυτικά Κράτη, έχρησμευον ως ή άρετηρία εθρείας ερετήνης περι της εφαρμογής έν τη ήμετέρα πατριδι των πολυπλόκων θεμάτων της ναυτικής πολιμικής, άναλόγως των όρων ύφ'

οὐς διατελεῖ ἡ Ἑλλάς ὑπὸ γεωγραφικῆν, πολιτικῆν καὶ οἰκονομικὴν ἔποψιν. Ἡ ἔργασία τοῦ κ. Ἀργυροπούλου τάσσει αὐτὸν εἰς ὄλως ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῷ ναυτικῷ μας ἀπεδειχθῆ πρώτης τάξεως συγγραφεύς.

Νέος ἀστὴρ προσετέθη εἰς τὸν Μαλλιαρισμὸν. Ὁ Κλήμης Πορφυρογέννητος, μετῆς «Παραλλαγῆς». Παράλλαιος δὲ εἰσὶ στίχοι γραμμένοι μετ' ἰδιοτροπίας εἰς τὸν εὐθμόν καὶ τῆς γλώσσαν. Οἱ μαργαρίται ἀφθονοῦν κατασκευάζει δὲ ὁ νεοφώτιστος αὐτὸς γλωσσολόγος λέξεις, ὅπως καὶ ὁ ἔνδοξος Μελαγχροινός, φήμη δὲ διατρέχει τὰς ἀγνίας ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πορφυρογέννητος (κακόμοιρο ψευδώνυμον!) εἶναι ὁμώνυμος καὶ ἀνεμῶς τοῦ κ. Μελαγχροινού. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ποιημάτων του διαπιστώνει τὸν θρόνον αὐτῶν. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ συγγενῆ μετ' ἰδιοτροπίας τοῦ ἀειπύρου.

Ἰδοὺ νέα μαλλιαρὰ λέξεις: Ἀλιμάνιστη (ἀλλυμένος) —τὸ δόσεμα, τοῦ δόσματος (ἢ δύσις)—ἀνείδωτη (ἀόρατος—ἀπίθανη (ἀθάνατος)—ἀναγνώω (ἀναγνώσκω) κλπ. Αἱ ἐκφράσεις του ἀντάξια τοῦ λεξιλογίου του. Ἀ.χ. «ἡ ψυχὴ τὸ ἀπογλάρισμά της ἀλαφροκοῦει τῆς κορδὸς τοῦ θανάτου». Τί εἶδους κορδὸς εἶναι αὐτῆς, μυστήριον! Ἀγγελοὶ παρακάτω τραγανέ(!), ἴσκιοι μαβιοί, οἰμονογικοί λυγμοί, ἀνρωρα τούλγα, ἔρτασώπλαστη ὦρα, (ἐνθουμίζουσα τῆς 100 φωνῆς τῆς λόρας ἐνὸς ἄλλου ποιητοῦ), ἄλικη δέσμη, βαλοσυμονογική ρύμη(!) καὶ μυστηριακά ρηγῆτα, μωριστική(!) κόρη, ἀγγοῦσα καὶ οεραφικοί λαλέδες. Ὁ ποιητὴς δένει κορδέλλας οὐρανίης οὐ φιδόγγους (!) μελωδίας, ἐνῶ τῶν παφλιανῶν τὰ φύλλα ἐμοῦσκεφε μὲ μνημονικὴν ψυχάλα, ἢ δὲ Σελήνη φαίνει μετῆς τρέχης τῆς τοῦ ἤχους τῆς βροχῆς. Τρέχης τῆς οελήνης εἶνε αἱ ... ἀκτίες! Ὁ ποιητὴς (!) μᾶς πληροφορεῖ συγχὰ περὶ τῶν χαρισμάτων του, λέγει δὲ κάποιον:

Τριώδις καὶ ἀστρολογικοποῦσα ἐνῶ στὸ θρόν ὕψος ἀναμαλλιάρες θρηνηολογούσας μετ' νηρατῆς κινάδες.

Τὰ Μελαγχροινὰ αὐτὰ γλωσσικὰ παραληρήματα ὀνομάζονται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐδικαιώτερον Ἀπολυτικῆ. Λεῖπει μόνον τὸ... κοντάκιον, ἂν διὰ τὴν ἐμπνευσίαν τοῦ ποιητοῦ, τοῦλάχιστον διὰ τὰς ἐφευρέσεις τοῦ γλωσσοπλάστου.

Τὸ δίκαιον τῶν μελισσῶν. — Ὑπὸ Ἀ. Ἀνωπάδου, δικηγόρου. Σελ. 175. Ἐξετάζονται αἱ νομικαὶ διατάξεις καὶ θεωροῦν αἱ ἀφορῶσαι τὴν μελισσοκομίαν.

Ἡ κυρία Ἑλένη Α. Μπικὰ ἤρξατο ἐκδίδουσα ἐν Ἀθήναις δεκαετηθήμερον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀμάρτα», μετ' ἄλλην ἀξίαν προσοχῆς.

Ὁ Ἐπιτάφιος θρήνος ἀπὸ τὰ εἰρεπία τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρχαίου, ὑπὸ Ἰ. Βουλοδήμου. Ὀλιγοσέλιδον πεζὸν ποίημα, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν τέφραν τῆς μεγαλομάστερος πόλεως. Εἶναι ὁ ἔθνικος θρήνος, εἶναι τὸ μυσολόγι τῆς δουλείας, τὸ ἀναμένον τὴν Ἀνάστασιν—τὸ ρόλημα τῆς ἐλευθερίας.

Ἀγγέλου Κοσμῆ. Τοῦ νηστοῦ μου. — Ὀλην τὴν ὁσοῦν τῆς θαλάσσης ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλμυρ συγχρόνως ἀπολνεῖ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Α. Κοσμῆ. Τὸ νησι του, μετὰ τὰς παραδόσεις του τὰς ἀνεμεταλλεύτους καὶ τὰς πολήμεις τὰς ἀφελείας, μετὰ τὰ εἰρεπία τοῦ χρόνου ἀλλὰ καὶ τὴν φυσικὴν ζωὴν, ἢ χαρὰ καὶ ἢ λύπη τοῦ ρησιωτικοῦ βίου, μία νοσταλγία πρὸς τὸν ἀπέριτον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ θελκτικὸν βίον, ἔχουν ἐμπνεύσει τὸν συγγραφέα. Εἰκόνας—Λειψάνα—Ρημάδια, εἶνε τὰ τρία σημεῖα περὶ ἃ στέργεται ἢ ἐμπνευσίς του—τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κοσμῆ δὲν ἐκδηλῶνει μόνον τὴν βαθεῖαν ἀγάπην του πρὸς τὸ ὄμορφον νησι του, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ ἕνα ἱκανὸν τῆς γραφίδος ἔργατον, ἀπὸ τὸν ὅποιον πολλὰ δικαιοῦνται ν' ἀναμένῃ ἡ Ἑλληνικὴ διηγηματογραφία.

Ἐλεήνης Δενδρινού. Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σαλοντοῦ καὶ οἱ δύο θάνατοι. Εἶνε παλαιὰ συνεργῆσις τῆς «Πινακοθήκης» ἢ κυρία Δενδρι-

νοῦ, πρὶν ἢ γίγῃ τρεφισμός τοῦ μαλλιαρισμοῦ. Ἡ κ. Δενδρινού ἔχει καὶ ἀντίληψιν εἰς τὴν περιγραφήν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὃν ὁ πειθισμὸς καὶ ἡ ἐξουσιῶν κατέστησαν ἔξω σαύρας, ἀλλὰ καὶ αἰσθητὰ εἰς τὴν ἀποτέλειαν τῶν ποικίλων δονήσεων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Τὸ βιβλίον τῆς ἔχει κάποιον εἰδικὸν σκοπὸν. Νὰ ἀποκαλύψῃ κοινωνικὰς ἀσχημίας, νὰ φέρῃ τὴν σημερινὴν ἀνατροπὴν τῶν Ἑλληνίδων ἧτις διακρίεται διὰ τὸ ψεδδος, νὰ κεντηρίσῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἐλαφρότητας τοῦ κόσμου τῶν σαλοντῶν ἐνθα διασπρεβλοῦται πᾶν ἠθικὸν συναίσθημα, λαμβάνουσα ὡς ἡρωίδας τύπους συνήθειας δυστυχῶς. Τὸ Φλέτ, τὸ Μυαλό πρακτικὸ, ἢ Ἐγγλέτικη ἀνατροπὴ, δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς τὰ χαρακτηριστικώτερα. Ἡ κ. Δενδρινού θέλει τὴν Ἑλληνίδα περισσότερον μητέρα καὶ ἐλιγότερον γυναῖκα τοῦ σαλοντοῦ. Ὁραιότερον ὡς διήγημα γενικώτερον ἐνδιαφέροντος εἶνε οἱ οἰονεῖ ὡς ἐπιλογος δημοσιεύμενον ἐν ἄθροισμα διακρινόμενον διὰ τὴν ποιήσαν καὶ ἀβρότητα. Ἀτυχῶς ἢ κ. Δενδρινού μεταχειρίζεται λέξεις ἀφιλοκίλους καὶ ἀντιθεμίνας εἰς τὴν αἰσθητικῆν. Αἱ λέξεις καοῦρα, θριαβέφουνας, πικραπάτες, κροῦζω, κροῦζιματα, ἀξιάδα, καταχτητάδες κλπ. μειώνουν τὴν καλὴν κατὰ τὰλα ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς.

Νίκου Λαμπροπούλου. Τριφυλιὰ καὶ ἡμερολόγιον. Ἔτος Α'. Περιέχει ποικίλην φιλολογικὴν ἔλην ὑπὸ πρῶστων λογίων γραφεῖσιν. Ἡ ἐκτύπωσις λίαν φιλόκαλος.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἡδη ἔβδομον ἔτος ἐφαρμοσῇ ἀπαρεγκλίτως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως τὸν ὄρον τῆς προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως, δηλοῦμεν ὅτι ἐφεξῆς οὐδενὶ θ' ἀποσταλῆ τὸ φύλλον, ἂν μὴ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ νέου ἔτους. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς ἢ ἀποστολῆ τῆς συνδρομῆς εἶνε εὐχερεσιᾶτη, ἐνῶ ἢ καθυστέρησις αὐτῆς παρεμβάλλει ἡμῖν πολλὰς δυσχερείας καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως καὶ ὡς πρὸς τὸν διακανονισμὸν τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τοῦ φύλλου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσὸν ἥτις φρ. καὶ λίρας στεργλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀριζομένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐρέμετο ἢ καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογητοῦ.

Το κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ ἀλήθει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10	κατ' ἔτ.	διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10	» »	» 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10	» »	» 2 ἐτῶν
3	» 0/10	» »	» 3 ἐτῶν
4	» 0/10	» »	» 4 ἐτῶν
			» 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομασίῃ ἢ ἀνώνυμοι.